English Literature Student Association from University of Tabriz presents:

The Paper.

Second Issue - Digital Edition

Winter of 2025

69 pages

- The Paper reserves the right of editing all works
- Quotation from The Paper is allowed if the source is mentioned
- The Paper holds no accountability for the shared content and the authors' view
- Contributions shall not be returned

Editorial Board

Proprietor: English Literature and Language Student Association of Tabriz University
Chief Editor: Kasra Talieh
Managing Director: Aryana Qorbanian
Executive Manager: Zahra Zohdi

Fereshteh Soltanpour
Aida Ataloo
Solmaz Bagherzadeh
Zahra Khoshhal
Legal Advice: Mahtab Rahmani
Special thanks to: Economics Faculty's Vending Machine

Design

Art Director: Negar Khorasani
Creative Consultant: Marzieh Soltani
Page Designer: Tohid Esmaeili

Contact us at:
ThePaper.TabrizU@gmail.com
@ThePaper_TabrizU
Tabriz, University of Tabriz, Faculty of Persian Literature and Foreign Languages

Publisher: University of Tabriz's Publishing House
Frequency: Seasonal

"All you have to do is write one true sentence. Write the truest sentence that you know."

- Ernest Hemingway

Ways to reach us:

If you have any suggestions, works to be published, or desire to collaborate with us by any means, contact us at:
ThePaper.TabrizU@gmail.com
@ThePaper_TabrizU

1. In the subject line of your email include the category of your work (e.g., story, poem, suggestions, etc.) and your [pen]name.

2. Attach your work in a Word Document only.

3. If your work has been published before, make sure to mention it.

4. With your translation, please send the original text as well and include the permission of the other if possible.

Hello	5	Chief Editor
Verses		
Whispers of the Hunt &	7	Adam, the Boundless One
"The Beast Within"	8	
The Weight of an Eyelash &	9	T.H.E
Where Ego Reigns and Hope Remains	10	
Retold and Reimagined		
“Closed”	12	Fereshteh Soltanpour
Tadpoles & Tasiyan	13	Aryana Qorbanian
Tales		
The Stairs and the Silence	15	T.H.E
Limbo	16	Fereshteh Soltanpour
Stuff		
Gossamer Grounds: Airy Words	19	Some Body
Monsters	20	Yuki
Something Serious		
Always Asking for More	23	Negar Khorasani
Something Interesting		
Sometimes Asking for Merry	26	Qazal Qolipour & Aryana Qorbanian
An Honest Proposal	28	Toore Shaal
Something from the grapevine		
Those Who Care	32	
Zenithal Zohrabi	35	
Something Persian		

Hello

Chief Editor

Never a single answer has been, and perhaps will be, given to the question of why we humans write, and never in a single direction its many branches have pointed, and never a single taste its fruits have produced. But perhaps that is one appeal of it, one that derives from the idiosyncrasies of each one writing. And having a single answer does not seem to have an absolute need demanding it. Whatever the case, it need not be said with doubt that writing is one of the many various practices and properties that have over time grown to be definers, there being no single one, of the garden of humankind as a whole and of many of its members individually. Neither need it that we compose and imprint by it many dimensions onto the whole of our reality, ever growing the richer for this.

In savoring each fruit one feels in oneself a taste, one flavor come from the mix of the juice and flesh with one's own person's peculiarities of palatal properties, shared by none other than one. The taste is a distillation not just of the fruit's essence but one's own way of tasting. One can almost literally feel oneself with it, and can feel oneself in a process after which no more will they have what they were before the delectation, nor what they were while savoring. A part is gone and in place of it, by the exchange with the fruit, one taken.

We here—at least we hope to—have brought together one basket of the many, never-the-same fruits for appreciative palates.

Verses Verses Verses Verses Verses Verses

Whispers of the Hunt

Adam, The Boundless One

Through ashen streets where moonlight wanes,
I walk alone in crimson rains.

The cobblestones, with blood imbued,
Still echo cries of those I slew.

Yet in the dark where phantoms creep,
One voice still haunts me in my sleep.

A whisper soft as graveyard air,
A touch I seek, yet find nowhere.

Her laughter lingers in my mind,
A love now lost to space and time.

Before the night, before the curse,
Before the dream grew cold and worse–

We danced beneath a silver glow,
Where roses bloomed and time moved slow.

But fate is cruel; the hunt must call,
And love is dust within its thrall.

I saw her fade, a fleeting breath,
Consumed by whispers born of death.

I reached–too late–her hand withdrew,
A specter draped in mourning's hue.

Now all that's left are shades and sighs
A love that lived in hollowed lies.

Yet still I seek through endless night,
A dream long lost to cursed blight.

For though the hunt will never cease,
I pray to find her soul in peace.

But echoes fade, the lantern dims,
My fate is sealed in Yharnam's hymns.

And so I walk, and so I weep,
Forever lost in deathless sleep.

"The Beast Within"

A Lament of Father Gascoigne

Beneath the pale and weeping sky,
I hear her voice—yet know not why.

Her touch once warm, now cold as stone,
Yet still she calls when I'm alone.

I held her close in nights long past,
Before the hunt, before the blast—

Of howling winds and crimson rain,
That stripped my soul and left but pain

I swore to guard, to shield, to save,
But now I stand beyond the grave.

For in the dark where beasts still roam,
I've lost my mind, I've lost my home.

The blood—it sings, it whispers low,
It tells me things I should not know.

My hands once kind, now draped in red,
My heart once whole, now filled with dread.

She called me back, she called me near,
Yet all I gave was death and fear.

I see her face—my love, my wife—
Yet through these eyes, she flees for life.

Her pleas are drowned in bestial cries,
As madness claims, as reason dies.

And now I walk where shadows creep,
A monster wrought from love too deep.

No bells shall toll, no prayers be said,
For I am lost, though not yet dead.

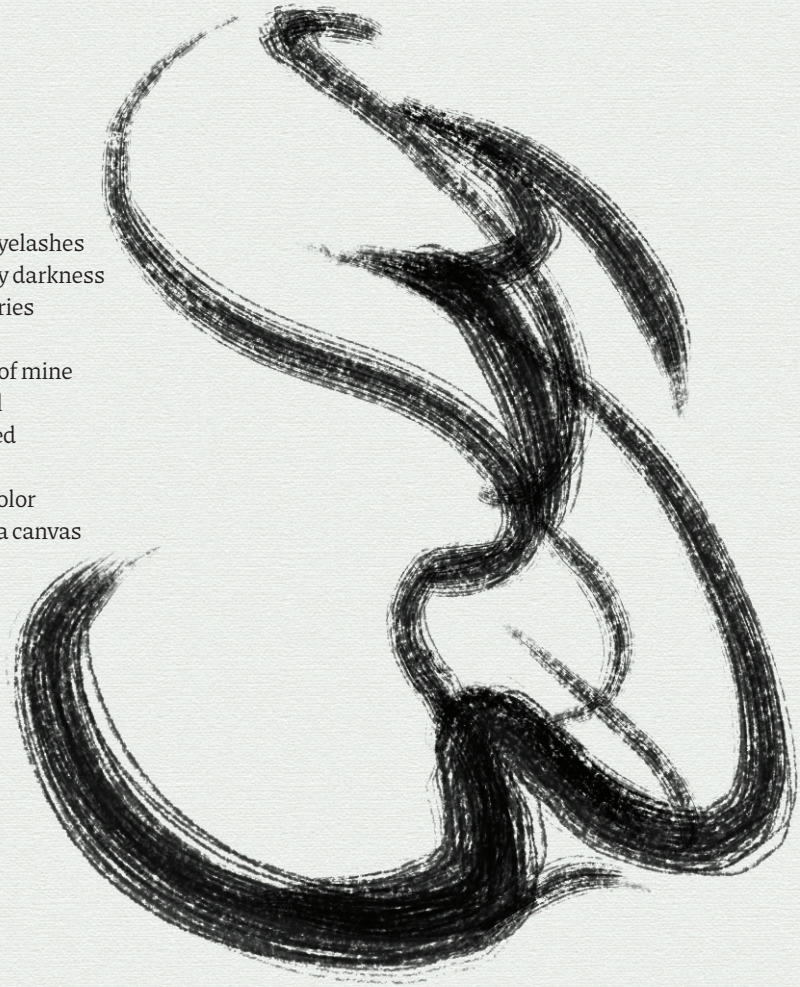
So should you find me, hunter mine,
Show mercy's grace—this fate is thine.

Strike swift and true, let sorrow cease,
And lay me down to rest in peace.

** Illustrations by: Ara*

The Weight of an Eyelash

T.H.E

Every stroke of my eyelashes
Paints her, taking my darkness
Of long-gone memories

Haunted—solitude of mine
Suspending my soul
To be saved—rescued

By a touch, even of color
By a stroke, even on a canvas

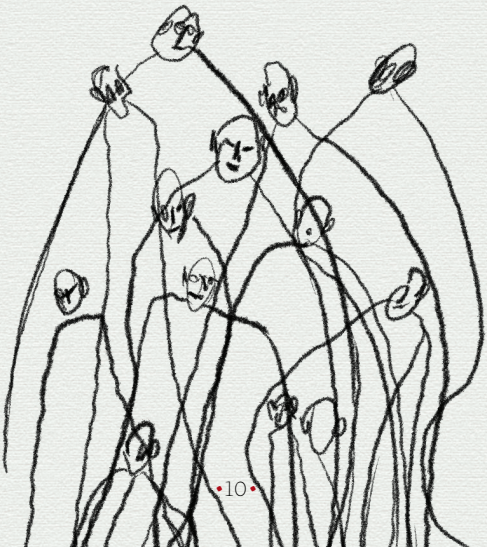
Where Ego Reigns and Hope Remains

And in the end, ego was the only winner
And the pain diluted our minds thinner
And the joy we once felt was just a memory
A whisper in a tornado, lost in the misery

The unspoken words that cut like paper
Burned all our bright joys into a vapor
The silence that followed, loudness of it all
Tore my heart apart, weighed it on my soul

Yet a flicker remains in the shadows
A glimmer of hope, far into the meadows
The place where dreams dance on the breeze
And the moon sets over the canopy of trees

But the flicker comes and goes, saws my heart
The pieces of it, scattered on the wall, compose art
A valuable suffering that will never leave me
The remnants of a bliss that can never leave me

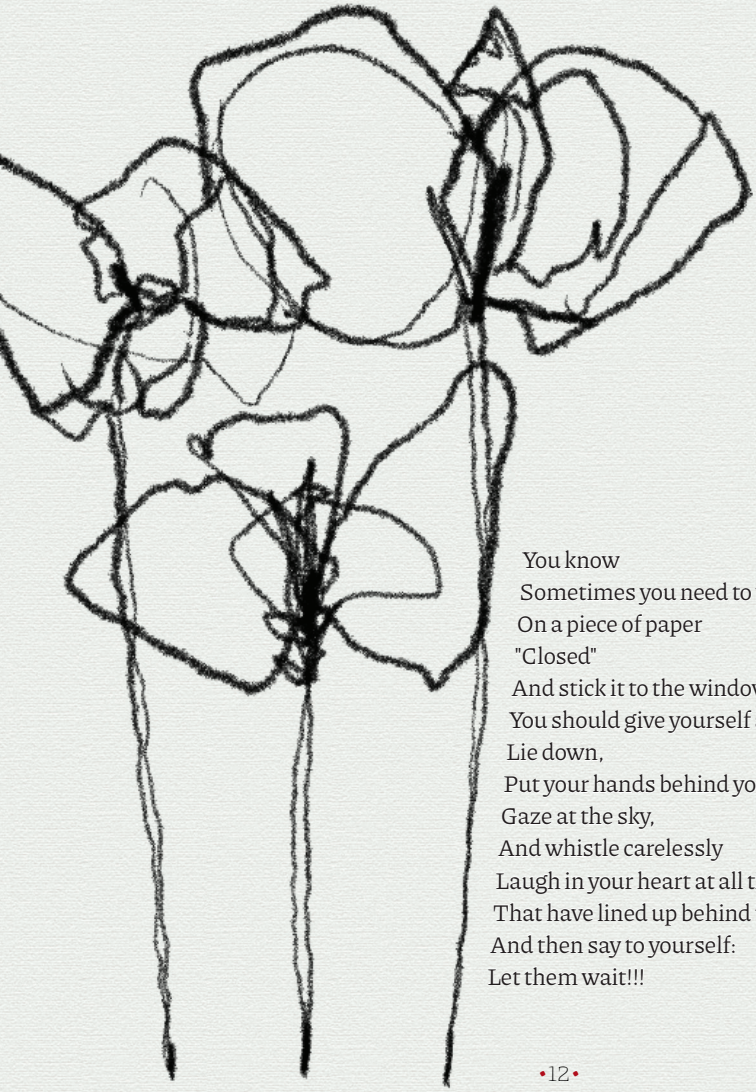

Retold and Reimagined Retold and Reimagined Retold and Reimagined Retold and Reimagined

"Closed"

Hossein Panahi

Fereshteh Soanpour

You know
Sometimes you need to write
On a piece of paper
"Closed"
And stick it to the window of your thoughts
You should give yourself a break,
Lie down,
Put your hands behind your head,
Gaze at the sky,
And whistle carelessly
Laugh in your heart at all the thoughts
That have lined up behind the window of your mind.
And then say to yourself:
Let them wait!!!

Tadpoles

Shivan Fumani

Aryana Gorbanian

The river overflowed, without the knowledge of the seas
The world got flooded, without the knowledge of the cosmos
When the Time comes, even the swimming maestro
Shall drown in the water, without the knowledge of the tadpoles

Tasiyan*

Shadows dance alone
Half lit Hearth– a lonely stage
Chill seeps through the bone

**The harrow space left in one's heart, soul and side. The hollowing feel of After.*

Les Fables

The Stairs and the Silence

T.H.E

"Do you want to hold her?" she asked gently, cradling their newborn daughter before placing her carefully into his arms.
He gazed down at the tiny face, overwhelmed. But before he could even find the words, she spoke again, her voice quiet but resolute.
"I want a divorce."
He looked up, shocked, the joy and wonder draining from his face. "But...we can make this work. We have to."
She shook her head, holding his gaze. "Think about it. What if someday, our daughter tells us her boyfriend hit her? That he pushed her down the stairs, then swore he'd never do it again?"
He stared at her, silent, her words hitting harder than he could have imagined. A tear rolled down his cheek. "I'd beg her... I'd beg her to leave him. To never, ever go back."
"Exactly," she whispered.

Limbo

Fereshteh Soltanpour

She wasn't dead yet. The world made sure to remind her of that. Wind whispered this truth in her ears. Maybe this is what Mother used to call 'limbo'. She repeated the word several times, limbo—like a wounded bird, neither dead nor alive, wishing to die. Lying on the ground, she tried to open her eyes. She didn't move a single muscle to block the sun, she didn't care. Was she still there? She thought to herself, "She wouldn't want to miss the sight of me being wrecked again. She never does."
"She never does..." she whispered.

A flapping sound above caught her attention. She wasn't in control of her mind, and the sound was distracting enough. She looked up, and as her vision cleared, she saw one of two birds was struggling to fly, its wings wounded. The bird's cries were the only sound in the desert. The other... it wasn't really a bird, just an odd mass of feathers shaped like one. "How strange..." she thought. Their movements were like an ecstatic dance. They circled closer to each other, and the dance quickened. Then in a single moment, she heard a loud squeal—the two merged. The bird's beautiful and feathery wings were the first thing she saw. Each flap of its wings sounded like the most soothing melody. The girl was unable to decide whether this was shocking or if she simply didn't care at all. She followed the bird with her eyes until it was out of sight. And then, silence again...

"They say it was a rainy day," she said quietly, feeling the need to talk, "the day I was born. Maybe that's why I prefer clouds to sunny days... you know?"

She sat up and looked around. They were alone in the desert again, her bare feet cold on the ground. She turned towards the figure that always mirrored her, a creation of hers.
"Each time I promised myself it would be the last time," she began, "that I'd go back home, rest, and heal my wounds. I dreamed of deep sleep—of a clean body and a clearer mind. I dreamed of waking up and having it all be over. But dreams never come true. As I grew more tired and wounded, the steel in your sword grew stronger. I had nothing left to fight you with."

She felt an urge to move closer and struggled to stand up. Every inch of her body ached as she closed the distance with each step. Finally, she faced her rival, whose eyes were locked on

hers. There was no emotion on her face. Maybe, for the first time, she truly saw her and feared. Something shifted within her. Her heart froze, and in that moment, she realized. It was as if the wind had stopped blowing, leaving a suffocating stillness. She focused on the girl's face. Blood streamed from her temple, a wound on her forehead, and she felt the warmth trickle down her own face. As she touched her forehead, her fingers stained red with blood. She had always known it, but now the truth slapped her in the face, leaving no escape. She held her rival's hand and looked at it. The same wounds. Her neck, knees, and back, all covered in the same wounds as hers.

"I guess you're the strongest I've ever made," she said, her voice trembling. "You had to be strong. I only had you to turn to when I fell. You were the judge I needed, a shelter—no questions, no witnesses, just punishment. My sin… it was beyond this world. Fearing both life and death, dreaming of both at once… that was my sin. I needed to die to be reborn, and I made you to kill me. You couldn't. A part can't kill its whole."

She took a deep breath and gazed at the sky. Clouds were gathering. It was a good sign—the one she needed.

"Maybe I'd prefer the familiar pain," she whispered. "Better the agony I knew than to be a breathing dead. These wounds… they're the most familiar."

She gazed into the girl's eyes. Deep within them, she saw herself, her truest self—more alive than ever. She let go of her hand and took a deep breath, and within that breath she embraced the girl into her very essence. A raindrop fell on her cheek. She was all alone again, but now, more than ever, she was whole.

Still Still Still

Gossamer Grounds: Airy Words

Some Body

Within a world the essence of which can be arguably only physicality, with us as members of the wild province sharing in the unspoken principle of existence and survival, which is manifest in us in breathing and its perpetuation, the deep hollows of what we have called our minds project their void around us universally. We gush forth, by our historical fearful aspirations to wholeness, what we call purpose and goals and rubrics of conduct wherewith to flood the mind, hoping to close the vacuum to its edges. It is a cause of wonder, though it must be admitted, that the same aforementioned principle makes up the root reason – or part of it at least – why we came to create, by weighing down the fabric of our mind with these, an abyssal chasm that deepens and steepens generationally: for survival we rallied into tribes and settled into fences and walls, hedging ourselves into a space detached from the uncolonized rest, and now the object of survival was mapped into a blurry, confused lacework of social dynamics and rules. And then within that material, literal space, we set out to establish empty conceptual footing whereon to firm our bodily steps, and we rigged it, to make it still more concave, with thready constructs of dogma and doctrine to explain to ourselves in what way we deserve our life and how we would be disqualified from it, setting up spiral, looping, uneven stairs of the fabric of hollow, wordy definitions, climbing which wispy steps we made the prerequisite for getting back down in touch with the earth from which we abstracted ourselves, first with civilized borders and then with empty words such as *honor*, *virtue* etc., making these as well as less *sophisticated* things our *purposes* and *laws*. We cannot escape the earthliness of our being, which, being the core of existence with a validity self-confirmed, we thought now to require a ratification and a definition. And so a number with many empty zeros of years later, while eating and nourishing our body we wonder if we *merit* it; when we consider a trip we ask whether we have *accomplished enough* for it; or when we wish to take a walk, we hesitate on guilty grounds, doubting if we should not do something more *advantageous*; or hesitate and *reason* if we *deserve* the air we breathe. And we think how such a *sin* it would be not to have life planned out, not to make ourselves flimsy material of thought in the worn-out terms and logics inherited on which to place and justify our terrestrial steps and our breaths. We are free wind, to glide about wildly and lightly, that within walls we ourselves erected now seek to arrange conduits to direct the flow in the *wise*st way.

Monsters

Yuri

What are monsters made of?
Untold tales, remorse, blind and senseless love.
It looks just like silence, closed doors, an emotionless face.

It can be found in the dark nights, gentle breeze of early mornings, within the sunrise.

It is the sudden sound of the seat belt unbuckling, of tires drifting,
Screaming.

Sorry,
I'm sorry.

Who did this?
Who is there?
Who told you that?
Who *did* this?

Monsters bow down with unapologetic smiles,
They caress your heart with a blade, justifying the cruelty with a perfectly turned photograph.

Monsters lie,
Not when no one is around, not in their cozy blanket,
But inside those drunken dreams.

When you are finally cured of this illness, Mommy will come home.

This monster has a wilted garden,
the one he waters with beer,
Drenching his rage.

You have a pig's brain.
I haven't touched them, my hands aren't infected.

Don't talk to me at school,
Don't act like we are friends,
We don't know each other.

This monster lies,
I'm not Hoshikawa's friend.

Isolated,
Tossing and turning,
The whirlwind of worry, in his room.

It's just a game,
Who is the monster?
When it is defeated, everything fades,
The monster gives up.

The monster looks like me.

On the rainy day,
Those backwards letters show my name.

It looked like hopping home together,
Each with one shoe,
Of sharing snacks in the afternoon,
Imitating the whistles of an abandoned train,
Choo-choo
The warmth,
In his eyes,
The big crunch.

Finally I see,
Reflected in the muddy window they were trying to erase.
With the storm that came and carried us away.

Untold tales, remorse, blind and senseless love,
That's what humans are made of.

Something Serious
Something Serious
Something Serious
Something Serious

Always Asking for More

Negar Khorasani

Disclaimer: The sources are 'iranicaonline.org' and 'The Zoroastrian and the Manichaean demon Az' written by Werner Sundermann with a bit of alternation by me.

ĀZ, the embodiment of greed and instability, the one that devours eternally but is never full, is the Iranian demon known from Zoroastrian, Zurvanite, and, especially, Manichean sources. Avestan Āzi derives from the root *āz-* "Strive for, endeavor to" (used *in bonam partem*). Although, Āzi is also the root of Aždahā, the evil dragon-like creature who is connected with natural phenomena, especially rain and eclipses; Āz/Āzi is the demonic being whom Aždahā maybe be associated with later on. The Manichean Āz is unambiguously feminine, whereas the Avestan Āzi is determined as masculine by the form of its epithet *daēvō.dāta-* "demon-created," and perhaps Āzi/Āz was originally hermaphroditic. In Zurvanite theology, Āz has a primary importance as leader of the demonic host. This Zurvanite conception explains the great role played by the Manichean Āz: According to a Parthian text, she is "mother of the demons (*mād čē dēwān*), from whom every sin has come". She is described specifically in the "Third creation" of humans as the corruptor of the human body with her two lion-like demons (Šagrkirbandan).
Āz itself is Greed, Lust, Avarice, Avidity, Concupiscence—the demon both in its mythological (metaphysical) aspect and in its psychological (religious) aspect realized human. Therefore, the Mobads warn:

"The one who follows Āz is forever empty, never satisfied, and lost in darkness."

In the Zoroastrian Mid. Pers. texts, including those possibly based on lost Avestan material, Āz especially represents gluttony as opposed to contentment (*hunsandīh*). As an abuse of a natural and legitimate function, it is the most serious menace to pious striving (*tuxšagīh*) in the service of Ahura Mazdā. It brings about death as it destroys people's physical strength and so keeps them from fulfilling the whole range of religious duties (their *xwēškārīh*). In Zoroastrian mythology Āz is let loose already on Gayōmard, the Primordial Man; according to Middle Persian cosmological text it was awoken in Gayōmard, filling him with wrath (xišm), leading him to clog up springs, to injure trees and plants and rage on earth with no fear for the sepanta. In Dēnkard it is also believed to be opponent of reason (xrad). The

Manichean Āz formed the human body and imprisoned in it the soul (the particle of light, God's substance). Āz is Matter, Evil itself; as an active, invisible power (*mēnōgīh*) of the body, this demon tries to make man forget his divine origin, thus excluding him (and God) from salvation, putting off the fire of glory (Ādur farnbāg/xvarənah) within man. Once a person falls under Āz's alluring spell, they lose the very true essence, Aša, the shining gem of truth inside them. This creature casts a shadow over people's vision, igniting them with insatiable yearning and desire, driving them to forsake wisdom, instead leading them to follow the path of corruption. The only way to defeat Āz is to find that inner fire, the source of a person's virtue, and wholeheartedly embrace it once more.

According to eschatology, Āz and Ahriman are the final demons to be defeated, with their special adversaries being Srōš and Ohrmazd. In this struggle, the voice of consciousness triumphs over the melody of avarice, and light conquers darkness. Zoroastrian beliefs hold that Āz is destined to be destroyed one day; however, in modern times, the intense desire for more never seems to fade. This relentless urge is the driving force of people's ambition, the essence that shaped today's world, the world of never-ending importunity under the shadow of malcontent.

Something
Interesting
Something
Interesting
Something
Interesting
Something
Interesting

Sometimes Asking for Merry

Qazal Golipour & Aryana Gorbanian

In Middle Persian (during the Parthian and Sassanian periods), the word for "game" was pronounced as "vâzig", which originated from the root word "vâz", meaning jumping, moving energetically, and being active: celebrating the merriment of life. Although in some regions the word is still used the same –the Gilaks for example, speaking Gilaki, an Iranian language belonging to the Caspian subgroup of the Northwestern branch, still use "vâz" as the verb "to jump". Later, the verb "to play" became known as "vâzidan", which eventually evolved into the modern Persian word "vazidan," or "to blow". In Dari Persian or New Persian (the modern Persian language that took shape during the Samanid era), in addition to "bâzidan" (to play), the word "bâkhtan" was also used to convey the same concept. When two people played a game, typically, one would win while the other would lose. Over time, people decided to use the word "bâkhtan" (to lose) exclusively for the one who was defeated. Interestingly, this suggests that the root of the word "bazi" (game) comes from "losing", highlighting an important notion: we don't always have to fight endlessly for victory and disrupt a nation, just to win.

In Latin, the word related to game is "ludus", which was used to mean play, amusement, entertainment, and even school and education– to the point that in Ancient Rome, primary schools were called Ludus: at that time, children's education was conducted through play and entertainment. This demonstrates that how even the educators of that era understood the importance of joy in children's growth and learning. Imagine classrooms where learning was actively facilitated through games, storytelling, and engaging activities. Instead of boring and strict memorization or harsh discipline being the primary drivers, Roman educators seemed to recognize the power of intrinsic motivation. They understood that children learn best when they are actively having "fun". 'Ludus' as education suggests an environment that fostered creativity, critical thinking, and social skills through collaborative play. It explores the side of kids that are at heart naturally inclined to explore, experiment, and learn. The concept of 'ludus' challenges modern assumptions about the separation between 'serious' learning and frivolous play.

But why? Why is it important to engage kids in a joyful manner? Maybe because one of the primary experiences through which children understand the world around them is playing, and games are one of the most important ways in which a child can develop. As mentioned in Seyed Ali Samadi's marvelous

book, *Bazi Darmani*, as kids grow, they start making sense of their self, the material world, and their surrounding society. Through play, they explore and discover themselves. Winnicott states:

"It is in playing and only in playing that the individual child or adult is able to be creative and to use the whole personality, and it is only in being creative that the individual discovers the self."

For this reason, playing is recognized as an important therapeutic tool. Through games, children can express their emotions, and it serves as a medium for them to communicate their anxieties and thoughts. In play therapy, children are not asked to express their feelings and thoughts directly with words. Instead, they use various games and toys to communicate their emotions. Symbolically acting out the events through play for example, can make past traumatic experiences less frightening for children and help them to recall and express memories in a safe environment.

Children who experience loss –such as the death of a loved one, family separation, or other emotional losses–, play therapy serves as a path to process emotions. At each developmental stage, children have a unique perception of loss and grief; however, like adults, they often experience these feelings through anger, sadness, longing, anxiety, and depression. It's important to know that after losing a loved one, children may feel anger at being abandoned, loneliness, fear and anxiety about losing other important figures in their lives, and endless horrifying imagination that cannot be shaken loose. A child that has lost a sibling may wait by the window for many a month, not fully certain that their parent, gone to work, will ever come back. Although the feeling of kids and adults may be similar, one must never forget how short a time they have experienced on this Earth. Through playing, children express those emotions and gradually adapt to their new reality. In play therapy interventions, game selection and execution focus on increasing children's awareness of their emotions, releasing the negative emotions, and most importantly, reducing loneliness, guilt, and anger. This method helps children feel safe, gradually experience acceptance, and develop in a psychologically healthier way.

in Storytelling and Story Creation, for example, the therapist helps the child to create a story about a fictional character experiencing similar circumstances. This helps the child understand their emotions in a tangible way and observe them from an external POV. It's ok if you have lost a limb: so has Missus PigglyWiggly. Now they get to drive their wheelchair everywhere! Through playing with dolls, the child can express suppressed emotions and talk about their longing or worries. The kid can act out the role of themselves or the lost person even, and through imaginary conversations, expresses and processes their emotions. They may also create a Memory Box using drawings, photos, or small objects to remember their loss, and maintain a healthy emotional connection with them. Do not worry about lingering too much. Remember that by kicking everything behind the couch, the problems don't disappear: they just collect on top of each other, for a terrifying end of the year Khuneh Tekuni.

Everyone grieves in different ways. Accept that sometimes, the best solution to sadness is having fun and let it go. There is, after all, some goodness in seeking merriment from time to time.

An Honest Proposal

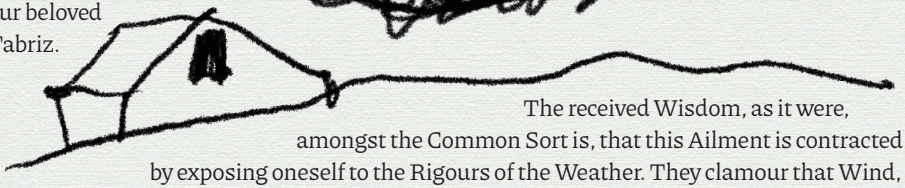
For preventing the Colds of poor people in Tabriz, from being a burden on their country, and for making them beneficial to the publick.

Toore Shaal

To: Zahra, who has taken more pills than candy throughout life

It is a melancholy Object to those who traverse our shivering Streets, or inspect the rustic Byways of this Nation, when they observe the deplorable State of our People, perpetually afflicted with that most odious Malady, commonly termed the Common Cold. This pestiferous Distemper, which yearly robs us of countless Labour Hours, inflicts endless suffering upon the delicate Constitutions of our populace, and swells the Coffers of the Apothecaries to an unconscionable degree, demands a Remedy both Swift and Effective. And although I am, as I humbly believe, a Scholar of Reason and Observation, I have long been vexed by the seemingly Inexplicable Cause of this Epidemic, and the Inefficacy of the Usual Cures. Now, after much Meditative Thought, laborious Inquiry, and diligent Experimentation, I have discovered, what I venture to pronounce as the True and Unquestionable Origin of this malady, and, with it, a Means by which it may be utterly Extinguished, thereby bringing great Ease and Prosperity to our beloved Tabriz.

The received Wisdom, as it were, amongst the Common Sort is, that this Ailment is contracted by exposing oneself to the Rigours of the Weather. They clamour that Wind, Rain, Sleet, and the noxious Night Air, all conspire to infect us with Catarrh and Pleurisy. They preach Caution and Restraint, urging the virtuous Citizen to remain within Doors, a captive to the Fireside. But I, for my part, have diligently examined this Hypothesis, and found it to be utterly and Damningly False. For consider, I pray you: Does a hardy Labourer, toiling under the scorching Sun or amidst a pelting Rain, succumb immediately to a Cough and a Sneeze? No, assuredly not! Does a Sailor, battered by the Storms of the Ocean, return

instantly to Port with a running Nose and a Fevered Brow? Again, I say no. It is only upon their *Return* to their Respective Dwellings, be they Cottage, Inn, or Palace, that these symptoms begin to manifest. It is upon crossing the Threshold, upon breathing the Stagnant Air within, that the seeds of the Distemper take root and flourish.

Therefore, with the utmost Sincerity and conviction, I advance my grand Proposition: That the True Source of the Common Cold resides not in the venturing *Forth*, but rather in the presumptuous Coming *Back In*. The Open Air, my esteemed Readers, is a veritable Fountain of Health and Vigor. It is a vast and boundless Realm, where the Freshest Breezes blow, where the Sun shines with Unadulterated Brightness, and where the very Elements conspire to cleanse and purify the Human Body. But our Homes, Alas, are too often foul breeding-Grounds of Noxious Vapours, stifling Humidity, and the unseen, yet potent, Poisons that give rise to the Cold. Let us then, as a wise and enlightened People, cast aside the erroneous Notions of our Forefathers, and embrace the true and radical Cure that I now offer. Let us Resolve, I say, with Firmness and Determination, never, under any Circumstances, to come Back In.

This proposition, I readily concede, may at first Sight appear somewhat jarring to the Sensibilities of the Refined and the Timorous. Some will undoubtedly raise Objections concerning the Inconveniences of Perpetual Exposure. They will lament the Lack of Shelter from the Rain, the Want of Warmth on a frosty Night, and the Peril of Predatory Beasts. But to these Apprehensions, I offer a most Satisfactory and Reasonable Response: Firstly, that by Constant Habitation in the Open Air, the human Body will inevitably become more resilient, more robust, and better Able to withstand the Varied Assaults of the Elements. Secondly, that by abandoning our overcrowded cities and towns, we shall alleviate the pressing Problems of Poverty and Sanitation, allowing the Land to breathe and the People to flourish. Thirdly, and most Decisively, that by forever avoiding the Confines of our Homes, we shall utterly extinguish the Common Cold, thus freeing ourselves from its Debilitating Influence and restoring our Nation to a State of Unparalleled Health and Prosperity.

Furthermore, I am not so Unrealistic as to ignore the Practical Difficulties that may arise from such a Universal Exodus. I do not propose that we all immediately abandon our possessions and flee Naked into the wilderness. Rather, I envision a Gradual Transition, whereby the citizenry, enlightened by the Truth of my Proposition, will slowly but surely relinquish their attachments to the Stale and Unhealthy Confinements of their Homes. Temporary Shelters, constructed of Branches, Leaves, and other Natural Materials, may be erected for the Purpose of Sleep and Repose. And those who, through age or Infirmity, are unable to endure the Rigours of a wholly outdoor Existence, may be gently and humanely *managed* by the Stronger Members of the community, for the benefit of all. In the longer term these temporary shelters could be turned into permanent structures, giving a boost to our construction industry.

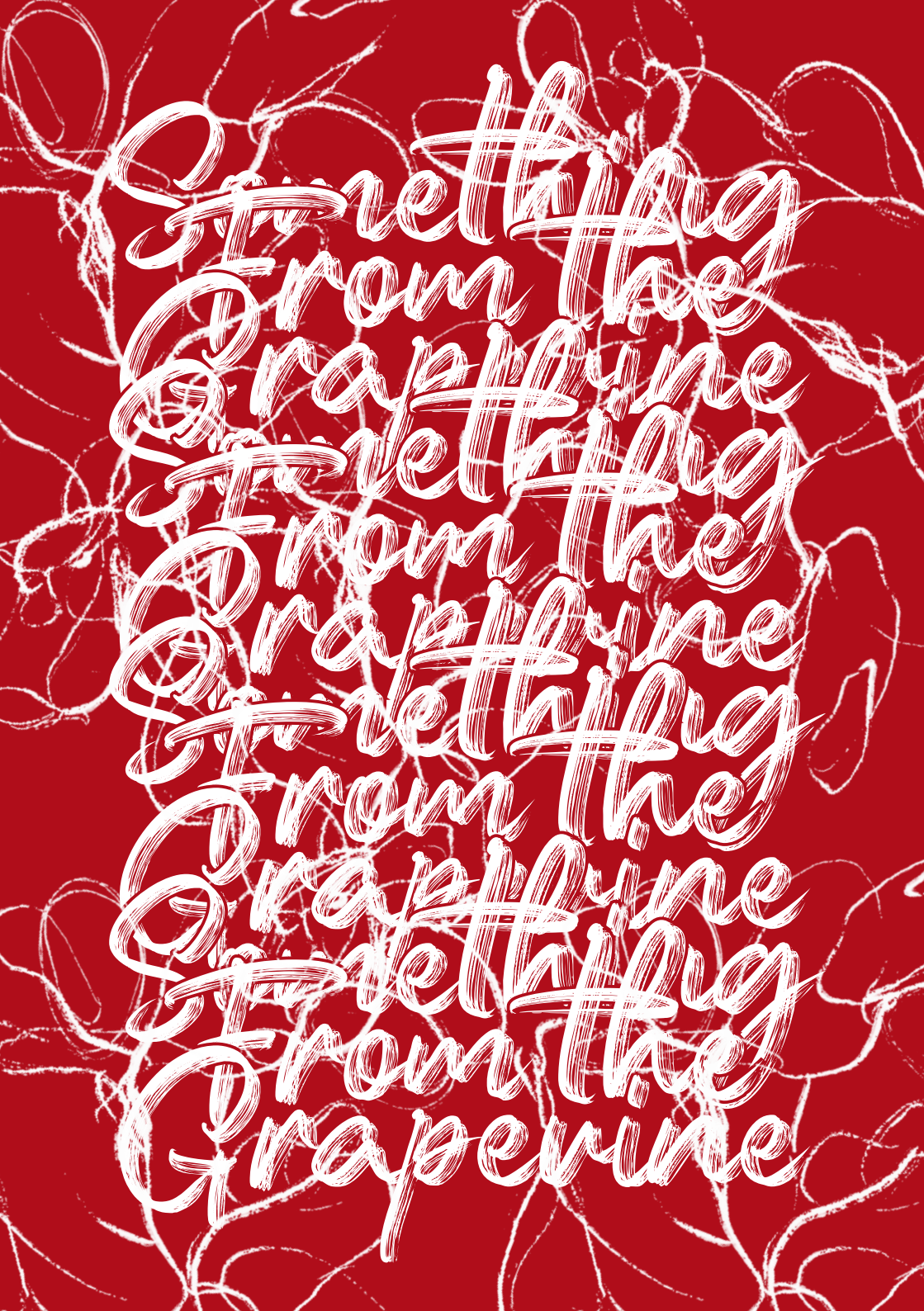
I am not insensitive to the prospect of those less able amongst us falling by the wayside of natural selection. However, I feel that a small loss to natural causes is preferable to the widespread malaise that

the Common Cold causes throughout society. A swift, unexpected death is preferable to the lingering misery caused by Catarrh. Some may also object to the Loss of domestic Comforts, the absence of the Fireside, and the Deprivation of Culinary Delights. But these are mere Trifles, weighed against the inestimable Blessing of Health and Well-being. Besides, the human spirit is a Resourceful Thing. We shall undoubtedly discover new and Ingenious Ways to prepare Nutritious meals in the open air, to provide Warmth and Cheerfulness amidst the wilderness, and to foster the Bonds of Community and Fellowship under the watchful Eye of Heaven. Indeed, I foresee that the adoption of my Honest Proposal will herald a new Era of Innovation and resourcefulness, a flowering of the Human Spirit that will surpass all that has come before.

One may ask, what, pray tell, is to become of those unwholesome structures, those breeding grounds of disease, which we are so blithely abandoning? Why, let them stand as monuments to our former folly, as stark reminders of the Pernicious Errors that led us astray. Or, better yet, let them be demolished and replaced with Parks and Gardens, providing ample space for fresh air and recreation. Our land could be reborn anew!

After all, I am not so violently bent upon my own opinion, as to reject any offer, proposed by wise scholars, which shall be found equally innocent, cheap, easy, and effectual. I am well aware that my Proposal will be met with Scorn and Derision by some, particularly those who have vested interests in the Perpetuation of the Status Quo. The Apothecaries will surely tremble at the Prospect of their declining Fortunes, and the Builders will lament the Loss of their lucrative Trade. But I am not deterred by such Selfish Concerns. I speak only for the Good of the People, for the Advancement of Public Health, and for the Glory of our Beloved Tabriz.

I profess in the sincerity of my heart, that I have not the least personal interest in endeavouring to promote this necessary work, having no other motive than the publick good of my country, by advancing our trade, providing for infants, relieving the Landlords, and giving some pleasure to our Nose. I have no dwelling of my own, by which I can propose to stay out of, being this close to the end of my Studies.

Something
From the
Grapevine
Something
From the
Grapevine
Something
From the
Grapevine
Something
From the
Grapevine

Those Who Care

A single question was asked of all faculty members.
Some answered. Some didn't. Here is the result:

"What does 'loss' mean to you, and how has it shaped your perspective on life or creativity? What role do you think the memory plays in the process of loss or any intense emotion?"

Please note that: some interviews in this section were transcribed from oral conversations. While we have strived for accuracy, any discrepancy is attributable to the editors.

Dr. Firouzeh Ameri:

When I am thinking of loss, I am thinking of the people in my life that I loved and I lost. The people whose existence I had taken for granted, but I have them no more in life. I remember the immediate shock, the rejection of the truth and the denial and going through all the stages that are associated with the issue of grief. Also, I remember thinking that it is not fair or that I do not deserve to be in this world while he/she is not here or how this world is different from now on for me. Words and phrases such as unbelievable, absurd, the cruel world, everlasting sorrow and similar ones are the ones that pass my mind very frequently in the first few months of experiencing the loss. My feelings are intense then, and these intense feelings, on one occasion, led to my writing a poem after many years. I had even forgotten that I am also capable of creating poetry, but the poem uttered itself through me. It was the gift of loss to me, but I didn't want that gift. All I wanted was my beloved one.

As time passes, and as we get immersed in our hectic lives, the grief of loss loses its edge, and we more or less forget the loss and get on with our routine lives. It is somehow a blessing because our lives and responsibilities require our full care and attention and being crippled with grief is not desirable. However, the memories are with us. We can't suppress them. The beautiful faces, the beautiful words, the beautiful voices, and the beautiful presences of the ones we have lost come back to us on the most unlikely occasions. I keep on remembering my lost ones. However, I can say that these memories now create some nostalgic, bitter sweet sensations in me. If I look at myself in the mirror in those moments, I might see a smiling woman with tears in her eyes. I feel that I have been lucky for having them

in my life once and for being able to feel love toward them. I might even thank my heavens for being capable of love and for having had some people in my life who could inspire love. Therefore, I can say that I cherish these memories and think of them as a reminder to myself that my life has been blessed with love, and this can provide a reason for me to continue with this life.

Dr. Elmira Bazregarzadeh:

The denotation attributed to the word loss is at times negative. However, the careful, experience-based analysis of the word intensifies the long-held view which goes as "Every loss is a gain." The belief that we human beings have unsatiable desires for worldly achievements or gains makes it hard for us to see the unseeable or fathom out the unfathomable in the face of difficulty, which is also true about loss. As for me, each loss I've been through has broadened my horizons in one way or another; the result of which has been the implementation of unbiased thinking, whose value goes beyond words for me personally. The memory related to the disheartening situations is likewise similar to the previously mentioned idea. When we encounter loss, the reaction we have can be either an intense rush of rage or grief or the attempt to analyze the situation with the psychic eye and let the experiences pass through us and grant us the untethered soul and the stoic awareness. Undoubtedly, the application of the second method enables us to add new colors to the suppressed, past memories and let the heart and the mind undergo the process of purification and help us be free to the core of our being and enjoy the growth and the peaceful journey beyond ego-driven moments of entanglement and blockage.

Dr. Nava Nourdad:

Loss, to me, is not just about absence—it's about transformation. It's the shifting of roles, expectations, and identities. I have experienced loss not only in tangible ways but also in the form of emotional detachment, changing relationships, and evolving responsibilities. I have lost versions of myself. Each loss has shaped me, making me more resilient yet reflective, independent yet emotionally bound.

Loss has also influenced my creativity and perspective on life. It has made me more attuned to contradiction and the complexities of human emotion. Whether in my teaching, research, or personal reflections, I find myself drawn to themes of struggle and transformation. Memory plays a powerful role in my experience of loss and intense emotions. Some memories keep me tied to old patterns while others remind me of the strength I've built through every challenge. Memory is how I process and reframe loss; what once felt like a wound may later become wisdom.

But I also recognize that loss is not just about what is gone, it's about what I choose to carry forward. And maybe the real question for me is: What part of loss am I still holding onto, and what part am I finally ready to let go of?

Dr. Mohammad Zohrabi:

Loss signifies a significant void that can result in both suffering and personal development, altering my perspective on life and creativity. It acts as a reminder of the ephemeral quality of life, compelling me to value experiences and convey feelings with greater sincerity. Memory is essential in navigating loss, enabling us to contemplate what we held dear and weave those memories into our continuing story. In the end, the relationship between loss and memory can foster more profound connections and enhance creative expression.

Zenithal Zohrabi

Some interviews happen over coffee, some over barely-working computers. Ours was *supposed* to happen right in the professor's office: warm, cozy and full of academic papers. But as life would have it, between exams, a university shutdown due to blizzard and way too many questions from us, things did not quite go as planned.
Dr. Zohrabi, with his infinite kindness and patience, never let any of that stop us. The ember of our faculty showed immense compassion and understanding without the slightest hint of frustration, and when –thanks to the weather! – the interview got cancelled, he generously answered every question in written form. Instead of letting the moment slip, Dr. Zohrabi supported this diversion from the everyday university life, and only asked us to stop playing on our phones during class in return. An amazing trade, if you ask us!

Meet Dr. Mohammad Zohrabi

Dr. Zohrabi, a distinguished Associate Professor of English Language Teaching at the University of Tabriz, Iran, is a name that stands tall in the world of applied linguistics and language education. With a Ph.D. in English Language Teaching from the National University of Malaysia, he has spent decades shaping and contributing to the field through both research and teaching.

Beyond his impressive teaching portfolio covering a wide range of undergraduate and graduate courses, Dr. Zohrabi has supervised countless master's and doctoral theses, guiding new researchers with care and expertise. His academic passions span a rich variety of topics, including research methodology, linguistics, discourse analysis, syllabus design, language acquisition, and material development.

Dr. Zohrabi's impact extends far beyond the lecture hall though, evidenced by his prolific output as a researcher and writer, with over 80 published articles in respected international journals and numerous books that have significantly deepened our understanding of English Language Teaching. His leadership roles are equally impressive: he serves as the Scientific and Executive Manager of the Journal of English Language Teaching and Learning Studies and has led as Head of the Department of English Language and Literature at the University of Tabriz for four years. His outstanding research efforts were properly recognized when he was aptly named Selected Researcher of the Faculty of

Persian Literature & Foreign Languages in 2020 and 2024. All in all, through his leadership, groundbreaking research, fun memories of his own schooldays and dedication to teaching, Dr. Zohrabi continues to inspire and shape the future of English language education.

A Look into Mixed Method Research

This article takes us into the world of mixed method research where words and numbers meet to give a fuller picture of any study. It dives into how researchers gather and analyze both qualitative and quantitative data, using three main tools: questionnaires (which can be open-ended for thoughtful responses, closed-ended for crisp numbers, or a mix of both), interviews (ranging from casual chats to structured question lists, though semi-structured ones seem to be the sweet spot), and classroom observations (whether the researcher is part of the action or quietly watching from the sidelines). But beyond collecting data, the article highlights two crucial pillars of good research: reliability (how consistent and dependable the results are) and validity (how believable and truthful the findings appear). It reminds us that to strengthen validity, researchers can use strategies like peer review, member checks, and triangulation –fancy word–, but really just about looking at data from different angles. To boost reliability, tools like audit trails, triangulation, and even being transparent about the researcher's own perspective are suggested.

Finally, the article wraps up by talking about how to report all this hard work and whether the study leans fully qualitative, fully quantitative, or takes that middle "mixed" path. Either way, it's all about finding the right format to share those insights clearly and effectively.

- What inspired you to write this mixed-method research paper?
"The issue of qualitative and quantitative research and the issue of reliability and validity are very important factors any research. So, I decided to share my experience with others."
- In applied linguistics, could you briefly explain the importance of mixed-method research?
"Mixed-method research makes our research stronger. It is a combination of patterns and themes with statistics, figures and numbers."
- How has your research experience influenced the way you see research methodology?
"I try to be more precise and careful about my research. The method is the road map which guides us how to move forward."
- You study a variety of data collection techniques, including surveys, interviews, and classroom observations. What is your reasoning for believing that this is the most successful of these?
"Different techniques of data collection are triangulation of our data, which renders our data more valid and reliable."
- What common mistakes do researchers make while creating questionnaires?
"Sometimes, the reliability and validity suffer."
- In the paper, you mentioned the idea of "researcher bias". Could you elaborate and tell us how to lessen it?
"The researcher needs to be unbiased, and should honestly and frankly gather data and then

report it without any bias."

- What are the main issues with conducting mixed-method research, and how may these be addressed?

"Conducting mixed-method research poses challenges such as integrating qualitative and quantitative data, managing differing philosophical assumptions, and resource intensity. Solutions include developing clear integration frameworks, acknowledging methodological differences, and careful resource planning. Collaborating with skilled researchers and using appropriate software can aid in data management and analysis. Ultimately, careful planning and structured reporting enhance the validity and clarity of mixed-method findings."

- What suggestions do you have for researchers dealing with issues like observer bias or low questionnaire response rates?

"Mitigating Observer Bias

1. Blind or Double-Blind Studies:
 - The implementation of blinding techniques can significantly reduce bias. In a double-blind study, neither the participants nor the researchers are aware of the group assignments.
2. Standardized Protocols:
 - Employ standardized procedures for data collection to limit variations in the interactions between observers and participants.
3. Training and Calibration:
 - Ensure that observers receive comprehensive training to promote consistency. Regular calibration sessions can help sustain uniformity among different observers.
4. Utilization of Multiple Observers:
 - Engage multiple observers to independently gather data. This approach facilitates cross-verification and can help detect any inconsistencies in observations.
5. Statistical Techniques:
 - Apply statistical methods during the analysis phase to account for potential biases, such as regression analysis or propensity score matching.

Enhancing Questionnaire Response Rates

1. Clear and Concise Questions:
 - Create questionnaires that are simple and easy to comprehend. Avoid the use of jargon and overly complex language.
2. Incentives:
 - Provide incentives for completing the questionnaire, such as gift cards, discounts, or entries into a prize draw.
3. Follow-Up Reminders:
 - Dispatch follow-up reminders through email or text messages to encourage participation. A gentle reminder can significantly boost response rates.
4. Personalization:
 - Tailor invitations to participate by addressing respondents by name, which can enhance their sense of value and increase the likelihood of their response.
5. Pilot Testing:
 - Conduct pilot tests to uncover potential issues with the questionnaire. This process can aid

in refining questions and enhancing overall clarity.
6. Multiple Formats:
- Offer the questionnaire in various formats (online, paper, phone interviews) to cater to diverse preferences.
7. Timing:
- Be mindful of the timing of your survey, avoiding periods when potential respondents may be less available."

- What are the most typical mistakes people make when communicating study findings, in your opinion, and how may they be avoided?

"Common errors in conveying research findings often involve making broad generalizations, employing technical language that may perplex the audience, overlooking the acknowledgment of limitations, and failing to underscore practical implications. Such mistakes can result in misunderstandings and inappropriate applications of the research. To mitigate these issues, researchers ought to customize their language for the intended audience, explicitly outline the scope and limitations of their findings, and highlight the significance of the results. Furthermore, incorporating visual aids and concise summaries can improve clarity and foster engagement."

- Could you give an example of a study where the use of mixed methods yielded insights that would not have been possible with a single-method approach?

"A research investigation into learners' satisfaction within the learning issue at a language institute utilized a combination of surveys (quantitative) and interviews (qualitative). The surveys yielded statistical information regarding satisfaction levels, whereas the interviews uncovered the deeper reasons behind any dissatisfaction. This mixed methods strategy revealed intricate insights into learners' experiences that surveys alone were unable to provide. Consequently, it enriched the understanding of learners' perspectives and guided focused enhancements."

- What are mixed-method research's ethical problems, and how can they be resolved?

"Mixed-method research encounters ethical challenges, particularly concerning informed consent, as participants might not completely grasp the combined aspects of qualitative and quantitative data collection. Furthermore, confidentiality concerns emerge, particularly when qualitative data could disclose sensitive personal information. To address these challenges, researchers should offer clear and thorough explanations regarding the study's objectives and methodologies, ensuring that participants are adequately informed. Additionally, establishing strong data protection protocols and anonymizing qualitative data can assist in preserving confidentiality and safeguarding participants' privacy."

- How do you believe technology and digital tools affect the validity and dependability of research findings in light of the growing popularity of online questionnaires and virtual interviews?

"The utilization of technology and digital tools significantly improves the credibility and reliability of research outcomes by providing wider access to participants and enhancing the efficiency of data collection. Online surveys and virtual interviews promote engagement across various demographics, enabling researchers to obtain more representative data. Nevertheless, these methods also present challenges, including the risk of biases stemming

from self-selection and differing levels of digital literacy among participants. Therefore, although these tools can greatly enhance research quality, it is crucial to design them thoughtfully and acknowledge their limitations to ensure the integrity of the findings."

- In your opinion, are there any unexplored areas in mixed-method research that need additional focus.

"Indeed, there exist numerous underexplored domains within mixed-method research that require additional focus. A significant aspect is the incorporation of qualitative and quantitative data during the initial phases of research design to improve methodological consistency. Furthermore, the application of mixed-method strategies in some fields, including digital humanities and artificial intelligence, is still relatively scarce. Lastly, there is a pressing need for more comprehensive frameworks to assess the quality and rigor of mixed-method studies across various disciplines."

- What would you change, and why, if you could go back and make one revision to your paper?

"I will try to write about technology and the role of AI in research."

- In your own researches, what are some of the most unexpected results you have found?

"Sometimes in our field we obtain the results that we did not expect to be produced."

- What guidance would you offer to researchers in their early careers who are just beginning their applied linguistics research journey?

"It is better to read more articles and books. Then, it is better to embark on carrying out small research."

- How has your personal research philosophy changed over the years?

"It has changed a lot because of my practical and theoretical experiences. Teaching and doing research develop your understanding."

- What's an interesting fact about research that most people wouldn't know?

"The interesting fact about research is that you work hard, but in this process, you learn many things."

- Your work has been published in various international journals—what advice do you have for early-career researchers looking to publish their work?

"My advice is that to be patient and persistent. We need to be resilient and not to give up without a fight."

Something Persian
Something Persian
Something Persian
Something Persian
Something Persian

ادبیات

مقلاد جهان ۴۳ مصی
نقطه‌چین‌های شعر موزون ۴۴ مینا شکری‌نیا
خس و ۴۵ مدام
طعمه ۴۶

بازگفته و بازاندیشیده

خان ننه ۴۸ زهرا زهدی
اکتاویای زیبا ۵۰ نیما چرختاب

داستانک

زمهریر ۵۳ فرشته سلطان‌پور
لکه قرمز ۵۵ سولماز باقرزاده

شرح حال

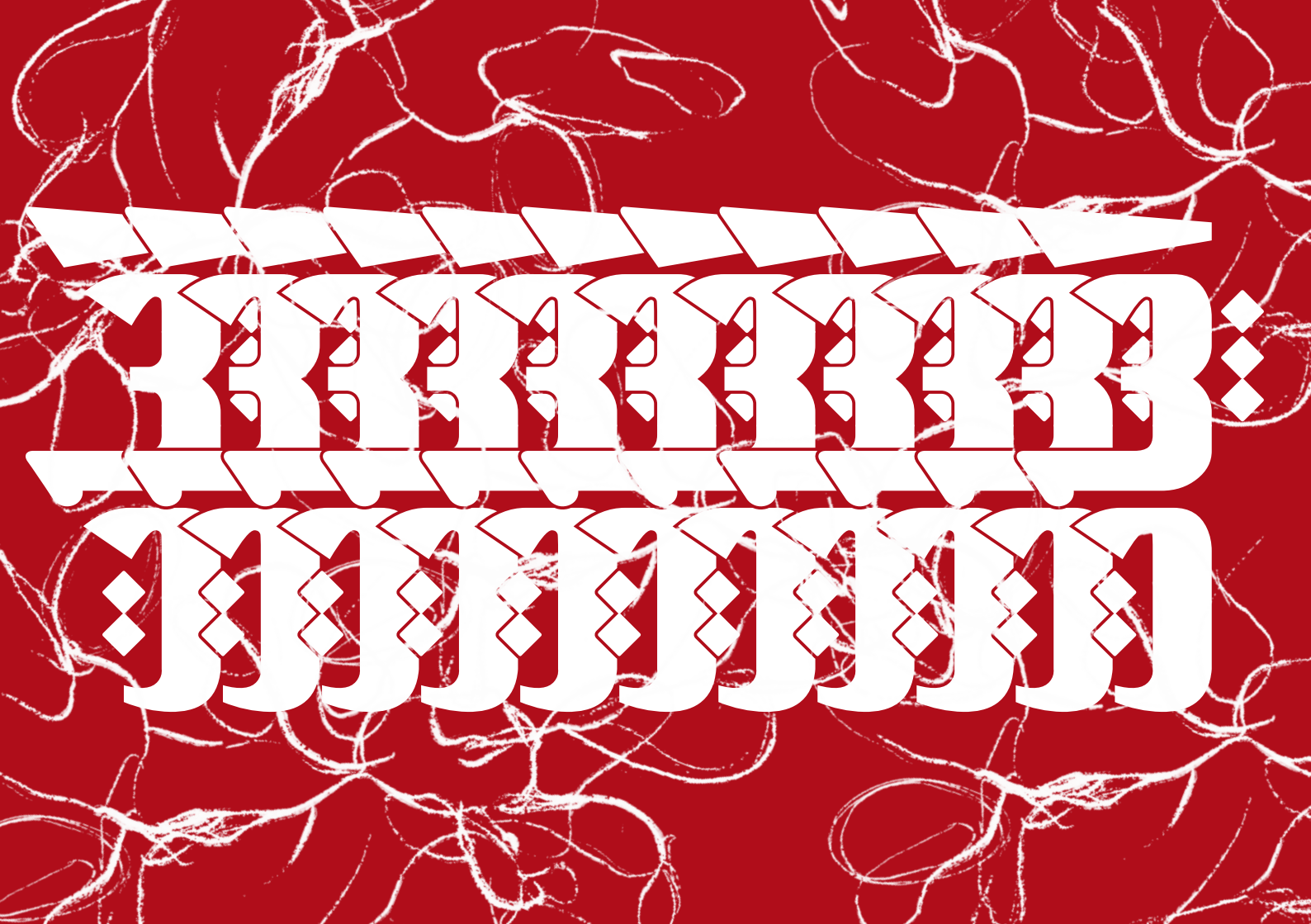
دفتر ۵۹ آفره‌دخت
یادداشت یکم ۶۱ نام‌اویر

ارمغان

ماه می‌گذرد - در انتهای مدار
سردش ما مانده‌ایم، و روز نمی‌آید ۶۳ نگار خراسانی

گپ و گفت

در جست‌وجوی بابا لنگ کوتاه ۶۵

مقلد جهان

صبی

مشهود و عیان است، این حالت غمگین
هرچند که پنهان شدندش کار مدام است
پیوسته کنم نوش و دگر هیچ رمق نیست
پی در پی و لاینقطع و کام به کام است
رندان بدهند پند مرا: کار رها کن
پروا نکنم هیچ، این می‌زده را تاب تمام است
دنیا همه بند است، خلق از پی مفتاح
هیهات که مقلاد جهان خمر و شراب است...

نقطه‌چین‌های شعر موزون

مینا شکری نیا

در نامه هایی که برایت نوشته‌ام
میتوانی خستگی پلک هایم را
از صدای اشک هایم
بفهمی
یا از شکاف قلبم
نقطه‌چین‌های شعر موزون را
ببینی.
ادامه شعرهایم را که بگیری
و به انگشتانم برسی
کدام خاطره دلتنگت میکند؟
که من به شوق دیدنت چشم بسته
از لای نوشته هایم بیرون بکشمش
تا بیایی!
چگونه برایت بنویسم که بگردی
و از لابه لای حرف هایم
جای خالی‌ام را بیابی؟
سوال من این جاست:
اندوه
چقدر مرا دود کند تو برمیگردی؟
کسی هوا را از من گرفته
و من هنوز
جایی برای مرگ ندارم.

خس

صدام

با خنده بگویم که مرا یاد تو کافی ست
می‌دانی و می‌دانم و افسوس چنین نیست

با گریه بگویی که نرو بی تو خزان است
برگ غم من بی بُن تو مرگ جوان است

با خنده بگویم که برو رهگذری شو!
با ذوق دلت حلقه‌ی روح دگری شو

با گریه بگویی که تویی هر چه که دارم!
با بود تو هستم و کسی جز تو ندارم

با خنده بگویم که نمی‌خواهمت ای دوست
آزادی من، رفتن من، بین که چه نیکوست

با گریه بگویی که مگر در قفسی تو
در خانه‌ی من برده‌ای و خار و خسی تو؟

با خنده بگویم که دریغا که چنین بُد
مشتی که زدی بر سر من ضامن مین شد!

طعمه

ماهی افسرده بر روی زمین
در خیالش پر گرفتن مانده است

روبه‌رویش هم درختی قدبلند
با تنی زخمی ز خوبی خوانده است

ماهی ما در کنارش ماهیان
خفته‌اند اما خودش وا مانده است

آخر او در سر چنین می‌پروراند
کاین تجمع هر چه بد را رانده است

لیک از بخت بدش تنها بماند
زندگی از ترس جان جا مانده است

در زمان کودکی‌اش می‌شنید
بردگی تنهاترین درمانده است

آن زمان حیران از آن جمله بماند
حال اما ریشه‌اش خشکانده است!

بنده‌ی انسان شده است اکنون او
گاه طعمه می‌شو، گه شانده است

زندگی را دوست می‌دارد ولی
طعمگی او را کنون خوابانده است

عطر جان او خوشی در سفره‌هاست
روح او در دِه غمی ناخوانده است...

بازگفته و
بازاندیشیده
بازگفته و
بازاندیشیده
بازگفته و
بازاندیشیده
بازگفته و
بازاندیشیده
بازگفته و
بازاندیشیده

خان ننه

شهریار

زهرا زهدی

خان ننه، کجا ماندی؟
ای من دور سرت بگردم!
چگونه تو را گم کردم؟
دیگر نظیر تو پیدا نمی‌شود...

روزی که تو رفتی، عمه آمد
مرا به روستای دیگری برد
من بچه بودم، چه می‌فهمیدم؟
با بچه‌ها سرگرم بازی شدم

چند روزی آن‌جا ماندم،
و وقتی برگشتم دیدم
رخت‌خوابت را جمع کرده بودند،
نه از تو خبری بود، نه از جای تو

پرسیدم: خان ننه ام کجاست؟
گفتند: خان ننه را
برده‌اند کربلا،
تا شفایش را از آن‌جا بگیرد

گفتند: سفرش طولانی است،
یکی دو سال طول می‌کشد تا برگردد
و چنان جگرسوز گریه می‌کردم
و چند روز آن‌قدر فریاد کردم،
که صدا و سینه‌ام گرفت

او بدون من هیچ‌جا نمی‌رفت
پس چگونه این بار
بی من سفر کرده بود؟
از همه دلخور شدم،
به همه با قهر نگاه کردم
بعد شروع کردم:
من هم به دنبالش می‌روم!
و آن‌ها گفتند: برای تو زود است
بر مزار امام نمی‌توان بچه برد

باید قرآن را بخوانی و ختم کنی
و فقط آن‌هنگام که به اتمام رسیدی
شاید ننه خان بازگردد!

با عجله یادگیری،
قرآن را ختم کردم
که برایت بنویسم: خان ننه، بیا حالا
من دیگر قرآن را تمام کردم
و وقتی برمیگردی، برایم سوغاتی بیاور

اما هر بار که نامه می‌نوشتم،
چشم‌های پدرم پر از اشک می‌شد،
و تو،
بازهم نیامدی.

چندین سال در این انتظار،
روزها و هفته‌ها را شمردم
کم‌کم چشم باز کردم،
و فهمیدم که تو مرده‌ای
که تو دیگر نیستی

ولی هنوز باور نمی‌کنم
هنوز هم در قلبم، گمشده‌ای هست
و چشمانم همیشه دنبالت می‌گردد

چقدر تلخ‌اند این گمشده ها!

خان ننه جانم، چه می‌شد
دوباره تو را پیدا می‌کردم
باز روی پاهایت می‌افتادم
در آغوشت گریه می‌کردم،
و دستت را با طنابی می‌بستم
بلکه هیچ‌وقت نروی!

شب‌ها وقتی می‌خوابیدیم
مرا در آغوشت می‌گرفتی
سفت به سینه‌ات می‌فشردی
یا به روی بازوهایت می‌انداختی،
تمام تلخی دنیا را فراموش می‌کردیم
و با هم چه شیرین می‌خوابیدیم.

وقتی در خواب با خراب کاری
تو را کثیف می‌کردم
شب آب گرم کرده،
خودت را تمیز می‌کردی
باز هم مرا می‌بوسیدی

هیچ دعوایم نمی‌کردی
هرکسی هم که دعوایم می‌کرد
زود از من حمایت می‌کردی
هر وقت مادرم مرا می‌زد
از چنگ او مرا می‌قاپیدی

آن‌علاقه و دوس داشتن
آیا در کس دیگری پیدا می‌شود؟
دل من می‌گوید: نه نه
آن علاقه ژرف و پاک
مانند دوران عزیز بودن من
همراه تو رفت و تمام شد.
خان ننه خودت می‌گفتی که
خدا در بهشت
به تو هرچه می‌خواهی خواهد داد
این حرفت را به خاطر داشته باش
وعده‌اش را به من داده‌ای

اگر چنان روزی داشته باشم
می‌دانی از خدا چه می‌خواهم من؟
خوب به حرفم گوش کن
دوران کودکی را در کنار تو می‌جویم.

خان ننه چی میشد
دوباره آن روزها برمی‌گشت،
دوباره به تو می‌رسیدم،
دوباره بغلت می‌کردم
با تو گریه می‌کردم،
و باز کودک می‌شدم،
و در آغوشت آرام می‌گرفتم

اگر چنان بهشتی وجود داشته باشد
دیگر از خدایم
چیزی نمی‌خواهم!

اکتاویای زیبا

بلانش لامونتان بورگار
نیما چرخ‌تاب

مرگ اکتاویا روستای کوچکمان را در اندوهی عمیق فرو برد. همگی برای او سوگوار بودیم. افسوس، وجود او گواهی بر این بود که خوبی مطلق هنوز هم وجود دارد. همه او را دوست داشتند، چرا که درست مانند یک فرشته، باطنی به زیبایی ظاهرش داشت. همیشه خوش‌رو و دلنشین، با لبخندی به گرمی خورشید. «اکتاویای زیبا» اسمی بود که به چهره‌ی زیبا و قلب سخاوتمندش داده شده بود، اسمی که به‌درستی توصیفش می‌کرد. پا به سن که گذاشت، از زیبایی‌اش کاسته نشد، هرچند که موهایش رنگ خاکستری و چهره‌اش حالتی نگران‌تر به خود گرفت. چه لبخند و صدای دلنشینی داشت! دیدن او، هنگامی که از مسیری عبور می‌کرد تا به مرغ‌هایش رسیدگی کند، خوشایند بود. همان‌طور که با آن‌ها سخن می‌گفت و همان‌طور که نور خورشید بر چهره‌ی نحیفش می‌تابید... اما دیگر او را نخواهیم دید. بهار دیگری خواهد آمد، بهارها و تابستان‌های دیگری، اما دیگر او را نخواهیم دید که پرده‌هایش را برای نور آفتاب کنار بزند، در باغچه‌اش ترب بکارد، برای مرغ‌هایش دانه بپاشد و گاوش را پس از باران در علفزار به چرا ببرد.

اکتاویای زیبا هیچ‌وقت ازدواج نکرد، نه به این دلیل که کسی او را نمی‌خواست، بلکه به خاطر مراقبت از مادر سالمندش. اکتاویا برای مادرش احترامی بیش از اندازه قائل بود؛ احترامی که سرچشمه‌ی ازخودگذشتگی همیشگی و بی‌دریغش برای او بود. هر بار که خواستگار شایسته‌ای برای اکتاویا حاضر می‌شد، مادرش با التماس می‌گفت: «دخترم، تو که می‌دانی... من می‌خواهم در خانه‌ی خودم بمیرم؛ تو که مرا تنها نمی‌گذاری...» و او، بلافاصله با حرف‌هایی دیکته‌شده توسط عشقی که می‌توانست خرسندانه تا پای جان پیش برود، پاسخ می‌داد: «نه، نه، شما خوب می‌دانید که من نمی‌روم، هرگز از پیش شما نمی‌روم؛ نگران نباشید.» و هر بار که خواستگاری ناامید از آن‌جا می‌رفت، پیرزن خوشحال و آرام می‌شد.

اما این زن بیچاره و سالخورده، کم‌کم رو به زوال رفت. چشم‌هایش کم‌سو شدند، کمرش بیش از پیش خمیده شد، پاهایش به لرزه افتادند. به‌خصوص امسال، از پایان تابستان، پس از آنکه نسیم‌های خنک، خبر از پاییز دادند، سرفه می‌کرد، شکایت داشت و به‌زحمت راه می‌رفت. و اکتاویای زیبا، نگران و اندوهگین، با مراقبت‌های بیشتر، او را با کلمات دلنشین و خنده‌ی زیبایش دلگرم می‌کرد. او همیشه می‌گفت: «سلامتی‌تان را دوباره

به دست خواهید آورد، خواهید دید! زودتر از آنچه فکرش را بکنید. ببینید، برای سرماخوردگی‌تان شربت شکر و پیاز آورده‌ام. این هم دمنوش آقطی سفید، و این هم داروی دکتر پیر که قطعاً شما را خوب می‌کند...» و هرگز نگفت که برای پرداخت هزینه‌ی این داروی مشهور، پنهانی دوازده جفت جوراب بافته بود.

یک‌باره، پاییز از راه رسید. رنگ حیات را از دشت‌ها گرفت، باد ناآرامش، بی‌رحمانه برگ‌های زرد را از شاخه‌ها جدا کرد. همه‌چیز یک‌باره عریان و دلگیر شد. طبیعت به‌آرامی جان می‌سپرد. دیگر از آن روزهای معتدل و بعدازظهرهای گرم و زیبا، که همه‌چیز می‌خندید و زیر شور آفتاب آواز سر می‌داد، اثری نمانده بود. دیگر از آن شب‌هایی که هوا از رایحه‌ای دل‌انگیز سرشار بود و عشق، به‌گونه‌ای جادویی، از زمین بیرون می‌جوشید، خبری نبود.

دنیا اکنون سرزمین زمزمه‌های خاموش باد و خاطراتی دوردست بود.

درخت صنوبر بلندی که از پنجره‌ی اتاق مادرش دیده می‌شد، در حال از دست دادن آخرین برگ‌هایش بود. اکنون تنها سه برگ باقی مانده، آخرین تلاش خود را می‌کردند تا از چنگال باد غمگین ماه نوامبر بگریزند. مادرش پیوسته تکرار می‌کرد: «می‌دانم که با افتادن آخرین برگ، من هم خواهم رفت... آدم وقتی پیر می‌شود، به تار مویی بند است. پس، با افتادن آخرین برگ، پایان من فرا خواهد رسید.» این کلمات هر بار، همچون تیری زهرآلود، به قلب اکتاویا فرو می‌رفت و او، تصمیم گرفت مانع افتادن آخرین برگ درخت شود. با خود گفت: «تا وقتی که مادرم برگ را روی درخت ببیند، امیدوار خواهد ماند و بهبودی‌اش فرا خواهد رسید. هر طور که شده، باید یک برگ روی صنوبر باقی بماند.»

سپیده‌دم نزدیک بود و آخرین برگ در آستانه‌ی افتادن بود. «بجنب، باید دست‌به‌کار شوی!» دختر نجیب با احتیاط تخته‌سنگ‌ها و شاخه‌های شکسته را پای درخت روی هم می‌چیند تا به شاخه‌ها برسد. بعد از چند تلاش طاقت‌فرسا، سرآن‌جام موفق می‌شود. باد نعره‌زنان میان خانه‌ها می‌پیچد و همچون موج‌های خروشان دریا به گوش می‌رسد. چندین بار احساس می‌کند که هر لحظه ممکن است محکم با سر به زمین برخورد کند. تمام تنش خیسِ عرق شده، و در شتابش متوجه نمی‌شود که برف با دانه‌های درشت در حال باریدن است و سرما او را در بر گرفته. لباس‌هایش یخ بسته و سنگین شده‌اند... باد هر لحظه سهمگین‌تر می‌شود، و او آن‌چنان می‌لرزید که دندان‌هایش به هم می‌خوردند. اکنون سرما تا عمق استخوان‌هایش نفوذ کرده است... و سرآن‌جام، برگ پشمی به شاخه‌ی خشکیده آویخته شد.

اکتاویا، با لرزی که قرار بود جانش را بگیرد به خانه بازگشت– تلاش‌های همسایگان، که هراسان و با دلسوزی مادرانه از او مراقبت می‌کردند، بیهوده بود و در نهایت چند روز بعد، او در میان اشک‌ها و ناله‌های همه‌ی کسانی که دوستش داشتند، بر اثر حمله‌ی شدید ذات‌الریه جان داد. آری، این‌گونه بود که اکتاویای زیبا، همراه با آخرین برگ صنوبر، از دنیا رفت.

زمهریر

فرشته سلطان پور

امروز صدای سنگین قدم‌هایم در گوشم می‌پیچید: «یاد بگیر. راه رفتن یاد بگیر!» همیشه در گوشه‌ی ذهنم، آدم‌هایی که پایشان را موقع راه رفتن روی زمین می‌کشیدند، سرزنش می‌کردم. دلم می‌خواست داد بزنم: «بعد اینکه به دنیا اومدی، اولین کاری که کردی چی بود؟ از درد ریه‌هات گریه کردی، نه؟ هنوز یاد نگرفتی درد رو؟ هنوز عادت نکردی؟ خودت رو جمع کن. راه رفتن یاد بگیر...» نمی‌توانستم. نمی‌دانستم نفس‌هایم سنگین‌تر شده بود یا قدم‌هایم. باری روی دوشم بود، ده‌ها برابر شده بود انگار. صدایش مدام در ذهنم می‌پیچید: «من میرم، تو بمون و باغچه رو خوشگل‌تر کن. باشه بابا؟» از لحظه‌ای که از خواب پریده بودم، دست و پایم از دلشوره‌ی این جمله گزگز می‌کرد. اگر واقعاً می‌خواست برود چه؟ تازه سر پا شده بودم. تازه داشتم نفسم را پیدا می‌کردم. غذا دیگر طعم زهرمار نمی‌داد. اگر دوباره می‌رفت، مزه‌ی زهرمار برمی‌گشت. دوباره نفسم سرد می‌شد. مردد بودم. دلم برایش تنگ شده بود ولی می‌ترسیدم. صورتم از باد سرد یخ زده بود. سر کوچه که رسیدم، بی‌اختیار به چپ پیچیدم. پشت دکه‌اش نشسته بود. از دور نگاهش کردم. مثل همیشه در صندلی‌اش قایم شده بود و داشت کتاب می‌خواند. خسته به نظر می‌رسید امروز. با خودم گفتم، من خسته‌ترم یا او؟ روحم داد می‌زد من، پس چرا او زودتر رفته بود؟ خسته‌ها زودتر نمی‌میرند مگر؟ تن سردش را به خاک سرد سپرده بودم و هنوز هم خسته بود. همیشه می‌گفت «وقتی بمیرم یجوری می‌خوابم هیشکی نتونه بیدارم کنه..» و بعد قهقهه می‌زد. با یاد صدای خنده‌اش، لبخند تلخی زدم. دیگر تاب دلتنگی را نداشتم. بی‌اختیار به سمتش راه افتادم. تا

کی می‌خواستم فرار کنم؟ بالاخره یک روز باید تمام می‌شد. فرار خسته‌ترم کرده بود.

جلوی دکه ایستادم و گفتم: «آقاجون یه لبوی داغ می‌دی یخ بدنم آب شه؟»

صدایم را که شنید، سرش را بلند کرد و با ذوق گفت: «آره که می‌دم، قربون غم چشات برم.» امروز این جمله‌اش بیشتر از همیشه درد داشت. انگار سینه‌ام را آتش زدند. یخ تیز بغض نشست توی گلویم. از پشت عینکش نگاهم کرد. صدای افکارم را از چشم‌هایم می‌شنید، حس می‌کردم، و دیگر لازم نبود حرفی بزنم. فقط او نگفته‌هایم را می‌شنید. و حالا می‌خواست محرومم کند از خودش. دوباره...

لبو را که جا می‌داد توی ظرف، نگاهی کوتاه انداخت و گفت: «لبو که یخ بدنتو آب می‌کنه. چی بدم یخ غصه‌ات آب شه باباجون؟ برات دوباره نیلوفر آبی بخونم؟»

پرسیدم: «همونی که توی باغچه تنها مونده بود و بعد پیچید دور شاخه‌های خودش؟» به چشم‌هایم زل زد و گفت: «تنها نبود! شاخه‌هاشو داشت. بعدا فهمید.»

بغض در گلویم لرزید. قلبم در سینه‌ام لرزید. می‌دانستم می‌خواهد چه بگوید. پیش‌دستی کردم: «نرو. می‌دونم چی می‌خوای بگی. ولی شاخه‌هام هنوز خیلی ضعیفن. بپیچم دور خودم می‌شکنم. دستمو دوباره ول کنی خشک می‌شم. تازه تازه دارم...» ظرف لبو را در دستم گذاشت و جمله‌ام را ناتمام گذاشت: «من درخت خشکیده‌ام. دور من بپیچی، پژمرده می‌شی. وقتی می‌فهمی اشتباه کردی که کار از کار گذشته باشه. می‌رسه روزی که می‌بینی ذهنت بازیت داده و اونموقع سر پا شدن سخت‌تر میشه. نبینم پژمرده شی. گل بده. شاخ و برگ بده. من میرم، تو بمون و باغچه رو خوشگل‌تر کن. باشه بابا؟» تصویرش پشت اشک چشم‌هایم تار شد. زیر لب گفتم: «دوباره می‌خوای تنهام بذاری. پناهگاهم شدی. من به همین نصفه‌نیمه بودنت هم راضیم.»

دست سردم را بین دستانش گرفت. مشکل سردی دستم نه، که سردی روحم بود از اضطراب رفتنش. گفت: «می‌دونی چرا همیشه بهت می‌گفتم زمهریر؟ فکر می‌کردی به خاطر سردی دستاته نه؟ بهت می‌گفتم زمهریر، چون هیچ سرمایی نمی‌تونه چیزی که زمهریرو تاب آورده، از پا دربیاره. من دیدم تاب آوردناتو. محکم بودی همیشه، و برای همینه که الان دارم تو رو به خودت می‌سپرم. به گلی که زمهریرو تاب آورد و نه منی که توی سرما تنهات گذاشتم. بهترین پناهگاه تو، خودتی باباجون...»

کار خودش را کرده بود. یخ غصه‌ام را آب کرده بود. سرم را بلند کردم و به آسمانی که پشت اشک‌هایم تار بود، نگاه کردم. نفس عمیقی کشیدم و بی‌حسی ذره‌ذره‌ی وجودم را پر کرد. چشمانم بسته شد. دست‌های تنها و بی‌پناهم را توی جیبم گذاشتم. زمان ایستاده بود. جهان ایستاده بود. همه‌چیز منتظر من بود انگار. زیر لب گفتم: «باشه بابا.»

لکه قرمز

سولماز ناصرزاده

به خود آمد و دید که ساعت‌هاست به لکه قرمز روی دیوار خیره شده است. سری تکان داد و ادامه مسیر را پیش گرفت. سراسر راه را تاریکی بغل گرفته بود. روزهای روشن را به یاد می‌آورد، مسیر غرق نور و درخشش را. آری، روزهای روشن را به یاد می‌آورد؛ روزهایی نه‌چندان دور. می‌گفتند که راه رفتن در مسیر تاریکی که روشنایی‌اش را دیده‌ای، سخت‌تر از پیمودن مسیری است که همیشه تاریک بوده؛ راست می‌گفتند. با هر قدم، انگار تمام امید و انتظاراتش به ناامیدی بزرگ‌تری تبدیل می‌شد. هرچه جلوتر می‌رفت، انگار داشت دورتر می‌شد. نه مبدأیی برایش مشخص بود و نه مقصدی! در موج تاریکی می‌غلتید، اما می‌دانست که خانه کجاست. می‌دانست که داغبان* کجاست. این مسیر، یادگار ماندگار کودکی‌اش بود. از وقتی که یادش می‌آمد، در این مسیر مسافر بود، اما هیچ‌گاه این‌جا را این‌قدر تاریک ندیده بود. گاهی غروب می‌شد، ولی شب هرگز. یا شاید هم او شب‌ها مسافر این‌جا نبود. جلوتر که رفت، حس غریبی او را فرا گرفت. یعنی داغبان آن‌جاست؟ یعنی منتظر اوست؟ یعنی از دیدنش خوشحال می‌شود؟ کمی جلوتر رفت. مسیر کم‌کم رنگ آشنا به خود گرفت. هر قدمی که برمی‌داشت، مانند پتکی به سرش می‌خورد. آیا دوست داشت که داغبان آن‌جا باشد؟ نمی‌دانست! خودش هم نمی‌دانست. داغبان چه باشد و چه نباشد، او بغض داشت.

کمی جلوتر می‌رود و خانه نمایان می‌شود. خانه‌های سیاه! پنجره‌هایی که دیگر تبدیل به دیوار شده‌اند. روزی این خانه درخشش داشت، اما حالا در قعر سیاهی بود. پنجره‌های دیوارشده به او دهن‌کجی می‌کردند. چه روزهایی او در این خانه با لباس‌های گل‌گلی‌اش رقصیده بود. ای دریغ از آن روزها، ای دریغا! چه خاطره‌هایی او در این خانه ساخته بود. ای دریغ از آن خاطره‌ها، ای دریغا! چه رؤیاهایی او در این‌جا بافته بود. ای دریغ از آن رؤیاها، ای دریغا! اما حالا به این خرابه نگاه کن: تاریک، متعفن، بی‌امید. دریغا!

از در نیمه‌باز وارد خانه می‌شود. خانه پر از گردوغبار است. سر برمی‌گرداند و داغبان را می‌بیند. داغبان آن‌جاست. داغبان آن‌جاست، پشت به او ایستاده است. به او خیره می‌شود، تا جایی که چشم‌هایش از اشک تار می‌شود. اولین قطره اشک بر گونه‌اش می‌ریزد و او را دوباره واضح می‌بیند. او را دوباره می‌بیند. خاطره‌هایی که با داغبان داشت، او را خفه می‌کرد. سر برمی‌گرداند و نگاهش می‌کند. نگاهش یخ است. روزهایی را به یاد می‌آورد که داغبان او را با چشمان درخشان و پرامید و عشق نگاه می‌کرد. اما حالا چه؟ در چشمانش هیچ‌چیز نیست. نگاهش یخ است. روزهایی را به یاد می‌آورد که داغبان او را با چشمان پر از تنفر و ناامیدی نگاه می‌کرد. اما حالا چه؟ چشمانش یخ است. هیچ حسی در چشمان داغبان نیست. هیچ!

داغبان پوزخند همیشگی‌اش را می‌زند و می‌گوید: «این دفعه واقعاً نمی‌دونستم میای! قبلاً حرف‌گوش‌کن‌تر بودی. بعدش عوض شدی. بد هم عوض شدی! دیگه من رو نمی‌پسندیدی! چند دفعه آخر رو که نیومدی، با خودم گفتم رفت که بره. اما عجیبه، به خودت اومدی و اومدی!» زیر لب زمزمه می‌کند: «دلم برات تنگ شده بود.»

داغبان پوزخندی می‌زند و می‌گوید: «دلت برام تنگ شده بود؟ چی شد؟ تو می‌گفتی مزاحمم. می‌گفتی زندگی بدون من برات مثل بهشته.» چیزی نمی‌گوید و فقط به چشمان داغبان خیره می‌شود؛ به چشمان کسی که شب‌ها قبل از خواب در گوشش زمزمه می‌کرد، به چشمان کسی که اولین نفر بعد از هر اتفاقی او را در آغوش می‌گرفت. اشک دیگری بر گونه‌اش غلطید. به سردی، در حالی که عقب می‌رفت، گفت: «می‌گفتی عذابت می‌دم.» راست می‌گفت! داغبان همیشه او را عذاب می‌داد. اصلاً او با داغبان خاطره خوشی داشت؟ نکند همه آن خاطرات توهم بودند؟ نکند همه آن حس‌ها غلط بودند؟ ادامه داد: «اشکال نداره، حالا که اومدی، جبران کن! درست کن!» داغبان داشت حرف می‌زد و او جواب سؤال خودش را پیدا کرد. دوست نداشت داغبان این‌جا باشد! دوست نداشت در زندگی‌اش باشد! اما این دفعه او نمی‌رود. این‌بار داغبان باید برود. حرفش را قطع کرد و به او خیره شد. بعد از چند ثانیه گفت: «دوباره می‌خوای فرار کنی؟ مگه نه؟ دوباره می‌ری. باشه، برو. فرار کن. ولی بدون، هرچقدر بیشتر فرار کنی، بیشتر نزدیک می‌شی.»

حرفش را قطع کرد: «می‌دونم. نمی‌شه ازت فرار کرد. هرچقدر دور بشم، باز پیشت هستم.»

لبخندی زد و چند قدم نزدیکش آمد. طره‌ای از موهایش را نوازش کرد و گفت:

«پس فرار نکن!»
در حالی که به چشمانش نگاه می‌کرد، چاقو را از جیبش درآورد و محکم در دستانش نگه داشت: «نه، فرار نمی‌کنم. نمی‌شه از عذاب تو فرار کرد.» چاقو را بدون تردید به قلب داغبان فرو کرد. خون به دیوار پاشید. بدون تردید. بدون تردید. هیچ‌گاه فکر نمی‌کرد بدون تردید باشد. اما نه، مصمم‌تر از همیشه بود. مصمم، اما بهت‌زده.
داغبان هم بهت‌زده بود. با چشمان بهت‌زده به او خیره شده بود. با خس‌خس گفت: «پس بچه‌ها چی؟ آدم‌های بی‌گناه؟ آدم‌های دل‌شکسته؟ آدم‌های تنها؟»
فریاد زد: «مگه من بچه نبودم؟ مگه من بی‌گناه نبودم؟ مگه من دل‌شکسته و تنها نبودم؟ برن به درک!»
داغبان در حالی که چشمانش سو سو می‌زد، گفت: «گفتی هیچ‌وقت مثل اونا نمی‌شی. گفتی نمی‌فهمیشون.»
در حالی که به چشمان داغبان خیره شده بود، گفت: «هنوزم نمی‌فهمشون.»
دستان بی‌جان داغبان به زمین افتاد. چند تار از موهایش در دست داغبان بود. او چه کار کرده بود؟ دیگر دیر بود. به همین راحتی، او وجدانش، داغبان عزیزش را کشت.
به خود آمد و دید که ساعت‌هاست به لکه قرمز روی دیوار خیره شده است...

** آتش‌زن، کسی که به آتش میزند. مجازاً در معنای کسی که رنج می‌دهد و وجدان.*

ספר הזכרון

לקהילת

קרעטשניף

دفتر

آمره رخت

در خونه رو باز کرد و صداش زد، اما جوابی نشنید. آروم با چشم‌هاش دنبال ردش توی خونه بود. انگار توی اتاق خواب ژولیده و به هم ریختش دنبال چیزی می‌گشت، ولی پیداش نمی‌کرد. یادش می‌اومد که هر وقت وسیله‌ای رو گم می‌کرد، اون‌هم همین‌جور کلافه می‌شد. دلش نمی‌خواست وسایلش گم بشن یا این‌که انقدر پیدا کردنشون طول بکشه و از داشتن دوباره‌شون ناامید بشه.

«دنبال چیزی می‌گردی؟»

جوابش رو نمی‌داد. خوب می‌دونست این‌که سوالش بی‌جواب مونده از فرط عصبانیتشه– پاپیچش نشد. با خودش فکر کرد بین دو راهی تنها گذاشتن یا کمک کردن، کدومش رو انتخاب کنه. روز سختی رو پشت سر گذاشته بود و باید تصمیم می‌گرفت: دلش می‌خواست کج‌خلقی‌هاش رو به جون بخره یا نه!

با خودش فکر کرد که از دست دادن چه چیزی می‌تونست اونو انقدر بهم بریزه، چی براش از همه عزیزتر بود؟ ناخودآگاه روی میزش رو نگاهی انداخت. اتودش سر جاش بود. قفسه کتاب‌هاش؟ اونا هم با همون شلختگی همیشگی، منظم و کامل بودن.

«...دفترم، دفترم رو گم کردم. چند روز پیش دلم می‌خواست بنویسم، از نشستن روی میز خسته بودم، آوردمش روی تخت، ولی چیزی برای نوشتن نداشتم. هر چیزی که می‌اومد توی ذهنمو روش خالی کرد و بعدش... بعدشو یادم نمیاد! یادم نمیاد ده دقیقه بعدش رو، یادم نمیاد دفترم رو کجا گذاشتم. اون ده دقیقه از ذهنم پاک شده. هر چقدر فکر می‌کنم که یعنی توی اون ده دقیقه چی گذشته، هیچی یادم نمیاد، هیچی.»

می‌تونست بفهمه این حالش رو. خیلی خوب درکش می‌کرد؛ نه برای اینکه اون هم به همون اندازه به دفترش یا گم کردن وسایلش اهمیت می‌داد، به این خاطر که انقدر کنارش زندگی کرده بود که علارغم کم‌حرفیش، چم و خم همه رفتار و احساساتش دستش اومده باشه. خیلی خوب می‌شناختش. خیلی خوب.

روی تخت رو نگاه کرد: مثل همیشه شلخته. هر موقع بهش گوشزد می‌کرد، جوابش این بود: «نظم حاکم بر وسایلم پیچیده‌س» و بعدش می‌خندید. فکر کرد موندن و کمک کردن برای گشتن دنبال دفترش، می‌تونه قوت قلب باشه. به آرومی سمت تخت قدم برداشت. مرتبش کرد. هر وسیله‌ای رو سر جای خودش گذاشت، و دفتر پیدا نشد. پشت تخت، زیر تخت– دود شده بود به هوا. با خودش گفت: «احتمالا...» ولی اون فکر می‌کرد که پری قصه‌ها اون دفتر رو برای خودش نگه داشته و اگه ازش می‌پرسید چرا همچین فکر می‌کنه، جواب می‌داد: «بس که خوش بیانم و نوشته‌هامو دوست دارن. برش داشتن تا یه قسمتی از داستان‌هام فقط برای خودشون باشه و هر وقت دلشون گرفت، اونا رو بخونن.» عادت داشت به قصه‌بافی.

کمک بی‌فایده بود. هنوز بی‌تاب بود و گذشتن هر دقیقه باعث می‌شد به اندازه شصت ثانیه غمگین‌تر از قبل بشه. شاید قصه می‌ساخت، اما خوب می‌دونست که چقدر دلش می‌خواد هر کدوم از نوشته‌هاش فقط و فقط برای خودش باشه– نه کس دیگه. خسته، کلافه نشست روی صندلی و دست کشید از گشتن: مشخص بود چقدر کودک درونش به گریه نیاز داره و چقدر داره جلوش رو می‌گیره، سعی می‌کنه آرومش کنه. فکر می‌کرد حالا بزرگ شده: گریه کردن راه‌حل مناسبی برای شرایط پیچیده نیست.

«...عیب نداره! فردا میرم یه دونه نوش رو می‌خرم! لابد این هم راه رفتن رو یاد گرفته و اگه یه روزی بخواد برگرده، برمی‌گرده. مطمئنم که می‌دونه وقتی برگرده من قراره حتی بیشتر از قبل دوستش داشته باشم.»

راست می‌گفت! وقتی چیزی رو دوباره به دست می‌آورد، بیشتر از قبل دوستش داشت و ازش نگهداری می‌کرد. ولی این‌که چه چیزی رو دوباره به دست می‌آورد هم مهم بود، نبود؟ قطعا دفترش از چیزهایی بود که بهش شور دوباره می‌داد: همون عشق قدیمی رو، حتی دوچندان. همون اهمیت خاص رو، حتی چند برابر...

تصمیم گرفت فردا برای خرید دفتر نو همراهیش کنه– ورای این‌که میدونست قرار نیست نقشی بیشتر از همراهی کردن برای داشتن یه دفتر جدید داشته باشه. می‌خواست این کار رو براش آن‌جام بده. اون نیاز به نوشتن داشت، نیاز به جایی که بتونه واژه هارو به سمتش سرازیر کنه، قصه بگه و خیال پردازیش هاش رو بنویسه؛ شاید دیگه اون دفتر رو نداشت– اما تو دنیا دفتر های زیادی منتظرش بودن تا از شور واژه هاش به وجد بیان، و زیباتر به نظر برسن.

یادداشت یکم

نام‌اویر

هیچ بچه‌دانشگاهی‌ای نمی‌شناختی که حرفش ارزش نوشته شدن داشته باشد، و با این حال میزهای کارشناسی پر بود از حکاکی‌های مختلف. مسئله این بود که داستان تمام نمی‌شود. بعد از خداحافظی بی‌نقص، بعد از جشن فارغ‌التحصیلی، بعد از دعوای نهایی و بعد از مراسم تدفین، اسامی بازیگران بر پرده‌ی سیاه نقش نمی‌بندد. فقط تویی که پشت می‌کنی و از در بیرون می‌زنی. فقط تویی که به خانه برمی‌گردی. و خانواده‌ای که می‌پرسد روزت چطور بود؟ و تو نمی‌توانی بگویی فکر می‌کنم امروز کمی مردم، چون نمی‌خواهی دراماتیک بازی دربیاوری، پس می‌گویی ممنون. و لباس‌های خشک را از بند جمع می‌کنی. مسئله این است که می‌توانستی بمانی. می‌توانستی بمانی و کمی بیشتر بخندی و کمی بیشتر درد بکشی، ولی انتها اجتناب‌ناپذیر بود. می‌نشینی گوشه‌ی اتاق، پشت به کمد، چنگ می‌زنی به ساق پایت و فکر می‌کنی می‌گذرد. که تقریباً هیچ‌کس با دوستان هم‌کلاسی‌اش نمانده، که دل‌شکستگی همیشگی نیست، که هر لحظه پیششان ویران‌تر بودی. که برایت چیزی نبودند جز درد و خون و دردسر، و آینده‌ی تو قرار است ارشد خوبی باشد آن سر کشور، که نمی‌شد، و نمی‌توانی هق‌هقت را خفه کنی. بدترین قسمت شاید این است که مردم می‌میرند و تو حتی متوجه هم نمی‌شوی. انتظار داری دنیا از حرکت بایستد، پرنده‌ها ناگهان ساکت شوند، و توی صدای خرد شدن چیزی را بشنوی و بفهمی که قلبت بوده. ولی حقیقت این‌طور نیست. حقیقت این است که ساعت سه بعدازظهر وسط ظرف شستن تلفن زنگ می‌زند و تو فحش می‌دهی به کسی که نتوانسته ده دقیقه زودتر این کار را بکند تا تو مجبور نشوی دستت را دو بار خشک کنی، و بهت می‌گویند جنازه آماده‌ی کفن و دفن است و از زمان فوت مدت‌هاست که گذشته. به صبحت فکر می‌کنی، به پرتقالی که خوردی، به فیلمی که دیدی، به سوپرمارکتی که رفتی، و متوجه می‌شوی همه‌ی آن کارها را هنگامی انجام دادی که بدن او روی کاشی‌های حمام، بی‌حرکت افتاده بود.

ردهغ!
ردهغ!
ردهغ!

ماه می‌گذرد- در انتهای مدار سردش ما مانده‌ایم، و روز نمی‌آید

نگار خراسانی

مدار ماه در آیین های باستانی هندوایرانی سه گاه دارد، اندرماه (ماه نو)، پر ماه (ماه دو هفته) و ویشپتث ماه (وقت ماه رو به کاهش نهاده تیغه می‌شود). در متون یسنا گاهان بین آن‌ها نیز، پدیرگ اندرماه و پدیرگ پرماه هستند که سی شب را تشکیل می‌دهند.
«در چند مدت ماه در فزایش است و در چند مدت ماه در کاهش است؟ در پانزده روز ماه می‌افزاید، در پانزده روز ماه می‌کاهد. مدت طول فزایش آن همانند مدت طول کاهش آن است. از کیست که ماه گهی می‌افزاید و گهی می‌کاهد؟»
هر سی شب این چرخه می‌چرخد؛ شب پانزدهم، خاتمه پرماه است و صبح شانزدهم تولد میترا. خورشیدی که به همراه خود حاصلخیزی و رویش را می‌آورد و گاوی که توسط او هر ماه کشته می‌شود.
در پانزدهمین شب، هنگامی که خورشید غروب و در همان لحظه ماه طلوع می‌کند، آن‌ها به یکدیگر نگاه می‌کنند و پس از آن ماه به سمت هلالی شدن می‌رود تا بار دیگر ولادت یابد.
در این میان خورشید سلطنت می‌کند، پانزده روز و سپس در اولین شب، بعد از دیدار دوباره دو جنگجو، ماه‌نو در آسمان می‌درخشد و عظمت خود را نشان می‌دهد.

پیشکش ویژه

فروش فوق العاده

تخفیف های باورنکردنی

در جست‌وجوی بابا لنگ کوتاه

از در حیاط که وارد می‌شوی، بلافاصله نگاهت به زمین بازی رنگارنگی قفل می‌شود– گویی دیوارها هزاران صدای خنده معصومانه را در دلشان حک کرده اند. نسیم خنک، تاب های خالی را به رقص در می‌آورد و اسباب‌بازی و ماشین‌های کوچک رها شده وسط حیاط، نمایان‌گر خاطرات شاد وپرشور کودکان غایبی هستند که در حال حاضر در بازار، لباس عید می‌خرند. در کنار زمین بازی، خانه ای بزرگ وجود دارد. این خانه بزرگ، خانه امید کودکانی‌ست با خانواده‌ای بزرگ و صمیمی. این‌جا، شیرخوارگاه نور احسان است.

در دومین نسخه نشریه، گذر تیم مصاحبه به شیرخوارگاهی در تبریز افتاد. شیرخوارگاهی که قبلاً بخشی از سازمانی دولتی بوده و از سال ۹۹، به بخش خصوصی موسسه نور احسان واگذار شده. کادر مجرب و متخصص این مجموعه شامل مربی، کمک مربی، روانشناس، مسئول فنی، پزشک، پرستار و... می‌باشد که تمام همّ و غمشان فراهم کردن محیطی آرام و بانشاط برای کودکان– و پرسنل!– است. خانم‌ها و آقایانی که به مراقبت و رشد آن‌ها می‌پردازند– و کارپرداز مورد علاقه همگی که مسئولیت خرید شیرخوارگاه، از لوازم ضروری گرفته تا بستنی‌های تابستان را به عهده دارد.

سولماز، که مسبب اصلی وجود داشتن قسمت خاصی فقط برای مصاحبه‌های مختلف است، سال‌هاست که با نور احسان در ارتباط بود. او در ابتدا برای تدریس داوطلبانه زبان انگلیسی نام‌نویسی کرده بود و هنوز در صف انتظار است– مدرسان حرفه‌ای خودشان بدون دل کندن از بچه‌ها، به کارشان ادامه می‌دهند. پس از برنامه‌ریزی های فراوان، تصمیم بر این شد که به جای مدرس، به عنوان «مصاحبه‌گر» بتواند بچه‌ها را ببیند– غافل از این‌که آن‌ها برنامه گردش و خرید عید داشتند و نقشه ها نقش بر آب شد. بعد هماهنگی های فراوان و زنده بیرون آمدن از برف و بورانی که قرار ملاقات اول را غیرممکن کرد، مسئول شیرخوارگاه با خوش‌رویی پذیرای سولماز و زهرا در دفترش شد و به سوال‌های بی‌انتهای ما در مورد همه‌چیز و همه‌کس، از شیوه کلی گرداندن شیرخوارگاه تا برنامه‌های روزمره، آموزشی و پرورشی کودکان، پاسخ داد.

هدف اصلی این شیرخوارگاه ایجاد خانه‌ای امن و مطلوب برای رشد و آموزش کودکان –بد سرپرست و بی‌سرپرست قانونی– زیر شش سال است. کودکان این‌جا تحت نظارت متخصصین، داوطلبان و نیروهای کمکی فعال به برگزاری مراسمات، جشن ها، یادگیری

اشعار و هنر های مختلف، ریاضیات، الفبای فارسی و انگلیسی می‌پردازند. مسائل تربیتی و آموزشی در این مجموعه بسیار حائز اهمیت هستند و نهایت سعی بر این است که کودک، هیچ‌گونه کبود عاطفی و تحصیلی نداشته باشند. یکی از مهم ترین قدم های نور احسان در این راستا، به کار گیری روانشناسان مجرب در حوزه کودک است. بچه‌ها در بدو ورود با مشاوران مجموعه ملاقات می‌کنند تا حمایت لازم در اختیارشان قرار گیرد.

شیرخوارگاه نور احسان، به صورت خصوصی اداره میشود. با اینکه دولت می‌تواند کمک بزرگی– برای تسویه قبض برق و آب گزاف ناشی از آب بازی این همه بچه– بکند، داوطلبان مردمی هم برای سبک کردن این بار سنگین، هر طور که بتوانند دست یاری می‌رسانند. چه با تهیه البسه، اسباب بازی، خوراک و یا کمک مالی مستقیم– کودکان این مجموعه هیچ گاه تنها نیستند. البته این هم لازم به ذکر است که کودکان کار کم ندارند. با اینکه برای حفاظت از اسناد و اسرار بچه‌ها اکثر کارکنان مختص خود مجموعه هستند، اما آدم برای بزرگ کردن یکی دو بچه فامیل هم کمک میخواهد– چه برسد به یک مشت بچه قد و نیم‌قد. کار در این مجموعه نیازمند تعهد کامل است و برخی پرسنل، همواره در اعیاد و مراسم مختلف حضور دارند. همین چند وقت پیش برای مثال، گروهی از خیرین ارامنه برای بافت موی بعض بچه‌ها به شیرخوارگاه آمده بودند، یا خیر دیگری خرج سفر کودکان به مشهد را متحمل شد. بچه، دین و فرهنگ نمیشناسد. در هر قوم، نژاد و فرهنگی، کودک ارزش خاص خودش را داشته و روی دل جا دارد. بسیار مهم است که هیچ کدام ما این را فراموش نکنیم. فارغ از تمامی مشکلات و اختلاف نظرات، یادمان باشد که این نیم‌وجبی ها با اختیار خودشان به زمین نیامده‌اند، و وظیفه ماست که مسیر سفرشان را روی این کره خاکی، تا جای ممکن هموار کنیم.

"خیلی از چیزهای بی اهمیت، برای زندگی ضروری است"
- احمد محمود

راه های ارتباط با نشریه

اگر در مورد بخش های مختلف نشریه نظری دارید، میخواهید اثرتان چاپ شود و یا علاقه به هرگونه همکاری دارید، با ما تماس بگیرید:

ThePaperTabrizU@gmail.com
@ThePaper_TabrizU

۱. هنگام ارسال پست الکترونیکی در قسمت موضوع، بخش مرتبط (داستان، شعر، بازتاب...) و نام [مستعار] نویسنده را بنویسید.

۲. اثر خود را فقط و فقط در قالب سند Word ضمیمه کنید.

۳. در صورتی که اثر شما قبلا جایی چاپ شده، در توضیحات ذکر کنید.

۴. به همراه ترجمه، متن اصلی و درصورت امکان اجازه کتبی نویسنده را هم برایمان بفرستید.

- حق ویرایش و اصلاح آثار برای نشریه محفوظ است
- نقل قول مطالب نشریه با ذکر منبع مانعی ندارد
- نشریه مسئولیتی نسبت به محتوای مطالب ندارد و هرگونه پاسخگویی به عهده نویسنده می‌باشد
- آثار رسیده بازگردانده نمی‌شوند

تحریریه

صاحب امتیاز: انجمن علمی دانشجویی زبان و ادبیات انگلیسی دانشگاه تبریز
سردبیر: کسری طلیعه
مدیر مسئول: آریانا قربانیان
مدیر اجرایی: زهرا زهدی

فرشته سلطان پور
آیدا عطالو
سولماز باقرزاده
زهرا خوشحال
مشاور حقوقی: مهتاب رحمانی
با تشکر از: سماور گروه فلسفه

طراحی

مدیر هنری: نگار خراسانی
مشاور هنری: مرضیه سلطانی
صفحه آرا: توحید اسماعیلی

تماس با تحریریه

ThePaper.TabrizU@gmail.com
@ThePaper_TabrizU
تبریز، دانشگاه تبریز، دانشکده ادبیات فارسی و زبان های خارجی

چاپ و صحافی: خانه نشریات دانشگاه تبریز
شماره مجوز: ک ن ت ۱/۱۱۴

نشریه

انجمن زبان و ادبیات انگلیسی دانشگاه تبریز

شماره دوم - نسخه دیجیتال
زمستان ۱۴۰۳
۶۹ صفحه